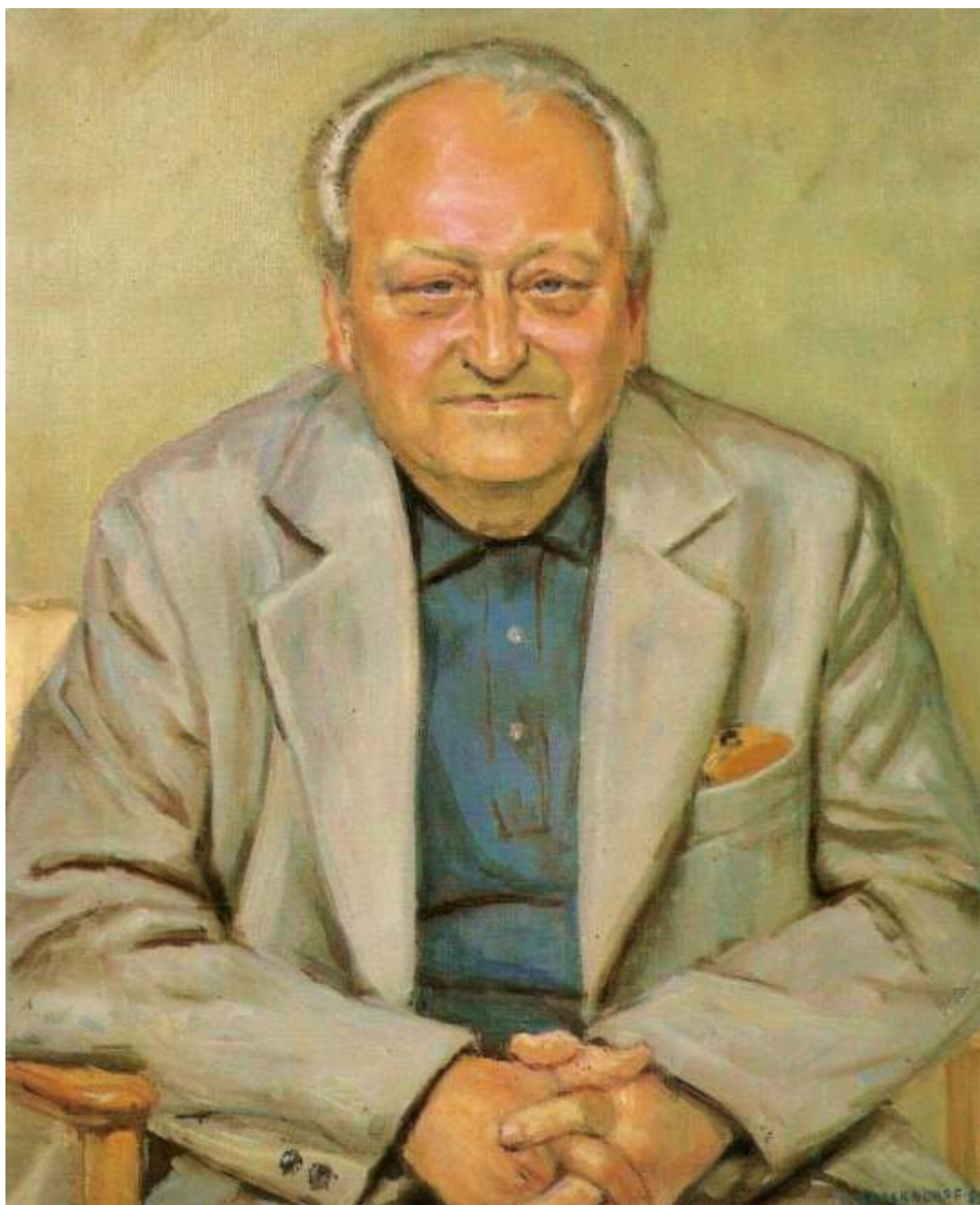

Skub

DKP • Information • Debat • Aktivitet

NR. 3 • AUGUST 2017

Ib Nørlund
1917-1989

TEMA: Velfærd side 10

Læs også om Nørlund-mindekonferencen 9.-10. september side 16

Indholdsfortegnelse

Kampen mod EU	side 4
Velfærdstanken i historisk perspektiv	side 10
Velfærdsstaten	side 12
Kampen mod nødvendighedens politik	side 14
Marxisme i det 21. århundrede. Conferenceprogram	side 16
Svenske kommunister tager nye skridt fremad	side 18
Ungkommunisterne	side 22
Solidaritet	side 24
Bøger	side 25
Debat	side 30

Annoncepriser i Skub

1 side	kr. 1.000
½ side	kr. 500
¼ side	kr. 250

og så videre dernedad.

Skub ///

Åbningstider

for DKP's sekretariat og partitbutik,
Frederikssundsvej 64, København NV

Onsdag	kl. 13-16	Luis Monteiro
Fredag	kl. 13-16	Per Feldballe Eriksen
Lørdag	kl. 11-14	Terkild Marker

Telefon: 33 91 66 44

Skub nr. 3 august 2017

Udgivet af Danmarks Kommunistiske Parti
Frederikssundsvej 64, 2400 København NV
Tlf.: 33 91 66 44
www.dkp.dk
E-post dkp@dkp.dk
Giro/bank (1551) 5 00 27 53

LaserTryk, Århus

Ansvarshavende redaktør:
Henrik Stamer Hedin

Synspunkter fremsat i signerede artikler dækker ikke nødvendigvis redaktionens eller partiledelsens holdning.

Skub udkommer 4 gange om året. Årsabonnement: Kr. 200

Deadline næste gang den 19. oktober 2017

Bladfonden august 2017

April i alt	kr. 900,-
Maj i alt	kr. 1.150,-
Juni	
Bjarne Rasmussen, Roskilde	kr. 100,-
Anders Kristensen, København N	kr. 100,-
Erna & Per Eriksen, Søborg	kr. 200,-
Ole Odgård, Brabrand, Midtjysk	kr. 500,-
Lilli Swing, Blokhus	kr. 200,-
Distrikt Hovedstaden, overskud kultureftermiddag	kr. 775,-
Skub indbetaling Hovedstadens distrikt	kr. 225,-
I alt	kr. 2.100,-
April kvartal i alt	kr. 4.250,-
Juli	
Bjarne Rasmussen, Roskilde	kr. 100,-
Henning Jakobsen, København S	kr. 100,-
Steffen Schjørring, Helsingør	kr. 100,-
Agnes Ruben, København N	kr. 100,-
Kunst, Røde Hus, Hillerød	kr. 800,-
Jørgen Bruno Jensen, Frederiksberg C	kr. 100,-
Erna & Per Eriksen, Søborg	kr. 200,-
Jens Fransen, Slagelse	kr. 150,-
Kunst, Røde Hus, Hillerød	kr. 100,-
I alt	kr. 1.750,-

Bidrag til DKP's bladfond kan indsættes på giro 5 00 27 53 (+01< +5002753) eller bank 1551 0005002753.

Sæt en hilsen i Skub!

Hvorfor ikke sende en maj- eller nytårshilsen til gode venner og kammerater gennem DKP's blad *Skub*? Eller for den sags skyld en fødselsdags- eller julehilsen eller en hilsen til en helt femte mærkedag? Det koster kun en halvtredser.

Majhilsener bringes (hvis de er rettidigt indsendt) i aprilnummeret, nytårshilsener i januarnummeret. Julehilsener vil kunne bringes i novembernummeret, festivalhilsener i augustnummeret.

Hilsener sendes enten til partikontoret (dkp@dkp.dk) eller til redaktørens e-adresse hedin@c.dk, alternativt hedin@privat.dk. Hilsenen må højst fylde 1/16 side, svarende til ca. 300 tegn, hvis teksten står kompakt – men det vil i reglen være en fordel med lidt luft, dvs. en noget kortere tekst. Det er ikke nødvendigt, at du selv sætter teksten op. Prisen er 50 kr.

Vil du have en hilsen i medlemsbladet *DKP-nyt*, er det endnu enklere: DKP-medlemmer kan til enhver tid få en hilsen eller en anden kortere eller længere tekst optaget, og det er gratis – men altså kun for medlemmer.

Redaktionen

Det nye højre

Frankrig har oplevet en revolution! Det læser man i hvert fald i pressen – mere præcist i den del af den, der som Macron hylder EU som Europas redning og blev skræmt fra vid og sans af Brexit og af de nationalpopulistiske partiers fremgang i flere europæiske lande. Revolutionen startede med Emmanuel Macrons sejr i præsidentvalget og fuldbyrdedes med hans tilhængeres »jordskredssejr« i det efterfølgende parlamentsvalg, hvor de gik fra 0 mandater til absolut flertal.

Men der har ikke været nogen revolution i Frankrig og heller ikke noget jordskred. Det var under en fjerdedel, der ønskede Macron som præsident, og når han blev valgt, skyldtes det alene dem, der ikke ønskede ham, men fremfor alt ville undgå le Pen.

Parlamentsvalget var om muligt endnu længere fra noget jordskred. Det var fortsat under en fjerdedel, der stemte på macronisterne, og deres mandater tog de især fra det socialistiske parti, som gik voldsomt tilbage, men overlevede undergangsspådommene. De konservative Republikanere gik også tilbage. Kommunisterne gik derimod frem, og det samme gjorde le Pens Nationalfront. Men valgets store vinder blev sofaen: Ikke mindre end 57 procent af vælgerne valgte at blive hjemme. Og det var især arbejderne og de unge – kommunisternes naturlige vælgere.

Hvad er de to franske valg udtryk for? I hvert fald ikke for, at franskmændene slutter op om EU og om Macron og hans »revolution« – snarere for, at arbejderklassen har opgivet kampen. Og det har den ikke mindst, fordi kommunisterne, som skulle have vist vejen, udnævnte »fascisten« le Pen til hovedfjende og opfordrede dem, der i første omgang havde stemt på Mélenchon, til i anden omgang at stemme på Macron. Det er en fejlanalyse; den ægte fascisme, som den i dag stikker hovedet frem i Ukraine og enkelte andre steder, er ikke EU-fjendsk, og den ønsker ikke et godt forhold til Rusland.

Den lighed, man mener at finde mellem fascismen og de nationalpopulistiske partier af i dag, er falsk. Fremmedfrygt er ikke racisme. Fascismen er terroristisk. Fascismen går storkapitalens ærinde samtidig med, at den i ord vender sig mod storkapitalen. Den er revolutionær i sin form, reaktionær i sit indhold. Intet af dette gælder nationalpopulisterne.

Macronismen derimod går storkapitalens – det vil i dag sige EU's – ærinde; og den ser gerne sig selv som revolutionær. Når macronisterne taler om, at det er »slut med højre og venstre«, ligner det fascismens folkefællesskab og korporative stat. Når Macron i ensom majestæt skrider op mod podiet i Louvres gård for at lade sig hylde, eller når han lader sin talsmand erklære, at hans tanker er for »komplekse« til et pressemøde, er det samme form for selvscenestættelse, som Hitler og Mussolini betjente sig af.

Der er større lighed mellem Macron og fascismen end mellem le Pen og fascismen.

Macron – og de, der hylder hans »revolution« og hans »offensive EU-politik« (*Politiken's* leder den 27. juli) – repræsenterer et nyt højre, et højre, der ikke vil være ved, at det er højre, men hårdnakket hævder at stå til venstre. Et højre, der benægter grundlæggende konflikter i samfundet og gør krav på at repræsentere »alle« og ikke mindst »de unge« (samme leder). Heri ligner det nye højre det gamle, og det forfølger de samme mål: Beskæring af velfærd og frihedsrettigheder, bekæmpelse af fagforeninger, imperialismen og krig. Macron har f.eks. proklameret at ville ophæve den undtagelsestilstand, der blev indført af hans forgænger, og som hovedsagelig har været brugt til at bekæmpe demonstrationer mod den arbejdsretsreform, regeringen (med Macron som medlem) havde gennemført uden om nationalforsamlingen; men han vil gøre det ved at indskrive undtagelsestilstandens udvidede magtbeføjelser i lovgivningen, altså en klar beskæring af demokratiet.

Det nye højres klassebasis synes at være det, man kunne kalde de nye mellemlag – en stor, men dårligt analyseret gruppe af lønmodtagere med en placering langt fra produktionslivet, som formentlig er identisk med det, man mere kærligt har kaldt »cafésegmentet« eller »Politiken-segmentet«. Det var i hvert fald dem, der støttede Macron – det var hverken arbejderne eller »de unge«. Dette lag er åbenlyst afhængigt af en stor profitmasse, da de ikke selv producerer noget videre, og har dermed interesse i at bevare de nuværende tilstande i »den vestlige verden«, herunder EU. De står også fremmede over for klassekampen på arbejdspladserne. Egentlig reaktionære er de ikke, men de er et samfundsbevarende element og en objektiv støtte for storkapitalen.

Derfor burde kommunisterne have gjort alt andet end at opfordre til at stemme på Macron.

Vi vinder kun EU-kampen, hvis vi har konkrete alternativer til EU

Danmark fulgte Storbritannien ind i EF. Skal Danmark følge Storbritannien ud af EU? Ja, mener de danske EU-modstandere, men sovende kommer vi ikke til det.

Af Lave K. Broch, 1. suppleant til EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU

Brexit er den største politiske begivenhed i Europa i årtier, og Brexit vil blive til en *game changer*, som kan bane vej for et bedre Europa. Briternes farvel til EU vil påvirke debatten om EU i mange lande – ikke mindst i Danmark og de øvrige nordiske lande. Men først når Storbritanniens alternativ til EU er på plads vil det få den fulde effekt. Brexit må ses som en kæmpemæssig sejr for os EU-modstandere. Det er derfor vigtigere end nogensinde, at vi bruger det momentum, som vil komme, til at kæmpe for bæredygtige alternativer til EU og Danmarks frigørelse fra EU.

Jeg var i London i tre omgange i forbindelse med den britiske folkeafstemning, herunder på selve afstemningsdagen den 23. juni, hvor jeg havde glæden af at møde venner fra Storbritannien, Norge og Danmark.

På afstemningsdagen hjalp jeg Green Leaves (EU-modstan-

dere fra De Grønne) med gadeuddeling ved en undergrundsstation i London, og jeg kunne konstatere, at der var flere EU-tilhængere på gaden end EU-modstandere; da den allersidste gratisavis blev uddelt var overskriften også, at *remain* ville vinde, så det var med stor spænding, at vi fulgte med i optællingen fra en pub i London, og jeg og andre EU-modstandere jublede højt, da sejren var i hus.

Et flertal af briterne stemte simpelthen nej til EU, og den britiske regering har besluttet sig for at respektere resultatet. Det er jo intet mindre end en sensation! For i nutidens Europa hører det til sjældenhederne, at regeringer respekterer et EU-kritisk resultat i en folkeafstemning. Tænk bare på det danske folks nej til Maastricht-traktaten i 1992, som blev til et ja i 1993. Godtnok med væsentlige undtagelser, men undtagelser som danske regeringer konstant forsøger at afskaffe. Alle løfter om en ny dansk Europa-politik var bare tomme ord, så unions-toget kunne køre videre. Og tænk på det irske folks nej til både Nice-traktaten og Lissabon-traktaten, som blev omgjort ved nye folkeafstemninger, og franskmændenes og hollændernes nej til EU-forfatningen. De blev ikke engang spurgt igen efter, at de havde stemt nej til EU-forfatningen.

EU-systemet og de fleste EU-landes regeringer er på ingen måde tilhængere af, at befolkningerne skal bestemme, og det er jo et af de indbyggede problemer i EU-projektet. Men i Storbritannien ser det ud til, at der hersker en anden demokrati-opfat-

Til modtopmøde i London før Brexit-afstemningen; midt i billedet i dirigentpanelet artiklens forfatter, på talerstolen grønlandske Nauja Lynge.

telse. Den britiske regering har gjort det klart, at Brexit betyder Brexit. Storbritannien vil træde ud af EU og herunder både EU's toldunion og EU's indre marked. Vi kan derfor forvente, at Storbritannien er ude af EU ved udgangen af april 2019.

Danske medier har generelt set givet et ensidigt og negativt billede af, hvad Brexit vil betyde. Medierne har givet masser af plads til historier om, hvor dårligt det vil gå for Storbritannien, og hvor skadeligt Brexit er for Danmark, mens der har været få positive historier om Brexit. Jeg tror, at det har haft en vis indflydelse på den danske opinion. Men det er ikke et problem, som holder mig vågen om natten, for jeg er sikker på, at når Storbritannien er trådt ud af EU, så vil skræmmeargumenterne blive gjort det skamme. Vi kender det jo selv godt fra folkeafstemninger i Danmark, Norge, Sverige og mange andre lande. Det norske nej til EU og det danske og svenske nej til euroen har f.eks. ikke betydet en økonomisk katastrofe for vores lande, selv om der var massive skræmmekampanjer, før vi skulle stemme. I dag er der rent faktisk lavere renter for borgerne i Danmark end for de fleste borgere i Euro-landene. På samme måde vil Storbritanniens nej til EU heller ikke blive katastrofalt. Tværtimod, så vil briterne genvinde demokratisk indflydelse, samtidigt som de vil handle med lande i hele verden herunder de nuværende EU-lande. Jeg er derfor sikker på, at det både politisk og økonomisk er en fordel for briterne, at deres land træder ud af EU.

EU kan selvfølgelig sige nej til et handelssamarbejde med Storbritannien, men jeg tror ikke, at unionen vil opføre sig så dumt. EU har nemlig et stort overskud i handelen med Storbritannien. Alene i første kvartal 2016 var EU's handelsoverskud overfor Storbritannien på 23,9 milliarder pund (kilde: *The Guardian* 10. maj 2016). Der er tale om et voksende underskud, for ser man på en etårsperiode fra september 2015 til 2016, er underskuddet på ca. 60 milliarder pund (kilde: *fullfact.org*). Danmark tjener også godt på handelen med briterne, og vi havde i 2016 et overskud på betalingsbalancen over for Storbritannien på 11,7 milliarder kroner. Siden 2010 har betalingsbalanceoverskuddet over for Storbritannien ligget på over 10 milliarder kroner. I alt rundede eksporten til Storbritannien sidste halvår af 2016 37 milliarder kroner, og faktisk steg eksporten med en milliard kroner i den periode i forhold til året før (kilde: *DR.dk* den 29. marts 2017). Men også andre EU-lande og især Tyskland nyder godt af handelen med briterne. Den tyske bilindustri sælger f.eks. over 800.000 biler til Storbritannien om året, og det britiske marked er det allervigtigste for den tyske bilindustri. Derudover har EU-landene også andre økonomiske og praktiske fordele – f.eks. bor der flere EU-borgere i Storbritannien end omvendt, og EU-landene vil gerne have fiskerettigheder i britisk farvand.

Brexit vil dog gøre Danmarks EU-medlemskab endnu mindre spiseligt. Først og fremmest fordi Danmark – eller skal jeg sige det danske folk – mister en vigtig allieret i kampen mod, at EU bliver til en superstat. Det ser nemlig ikke ud til, at EU's politiske elite forstår, at befolkningerne er imod centraliseringen af magt inden for EU, og derfor kan vi forvente flere overstatslige integrationsprojekter, når Storbritannien træder ud af EU. En del af dette kommer dog automatisk. F.eks. blev EU's politimyndighed Europol overstatslig 1. maj i år. EU har desuden taget nye skridt i retning af en militær union, og det siges

også åbent, at det bliver nemmere at styrke den militære union efter briternes farvel til EU. Det må desuden forventes, at danske skatteydere skal betale mindst 1 milliard danske kroner mere for EU-medlemskabet per år, efter at Storbritannien er trådt ud, så også rent økonomisk bliver EU-medlemskabet en større byrde for Danmark.

Alternativerne

Brexit giver Folkebevægelsen mod EU gode muligheder for at sætte fokus på alternativer til EU, og det er desuden meget vigtigt, at vi gør alt vi kan for at blive bedre til at dele vores viden om alternativer til EU med den brede befolkning, for vi kan kun vinde EU-kampen, hvis vi har en oplyst folkelig opinion bag os.

Jeg er desuden sikker på, at danskerne vil ønske så klare alternativer til EU som muligt, når vi en dag skal stemme om EU-medlemskabet. Uklar tale eller vage holdninger kan føre til, at vi taber. Derfor mener jeg, at arbejdet med alternativer er altafgørende i Folkebevægelsens arbejde, og vi er nødt til at kunne svare på tre spørgsmål:

1. Hvordan kan Danmark handle og samarbejde med de resterende EU-lande efter en dansk udtræden af EU?
2. Hvordan kan vi klare os økonomisk efter en dansk udtræden af EU?
3. Hvordan kan vi få indflydelse i verden efter en dansk udtræden af EU?

For den almindelige dansker har det stor betydning, at man kan rejse, studere, handle, bo og arbejde i andre lande, og der er nok ingen tvivl om, at flertallet af danskerne elsker Europa. Ja, det gør jeg også selv. Europa er jo et fantastisk kontinent. Derfor er det meget vigtigt, at vi aktivt arbejder for at slå fast, at EU og Europa ikke er det samme.

Vi skal kunne forklare, hvordan Danmark vil kunne samarbejde med andre europæiske lande efter en udtræden af EU. Her er det helt fint, at vi henviser til Europarådet, men et dansk EFTA-medlemskab er også vigtigt. Gennem EFTA kan vi udvikle handelsmæssige og praktiske relationer til de resterende EU-lande og andre lande i verden. Jeg har dog lagt mærke til, at vidensniveauet om EFTA er lavt i vores land, og de, der har hørt om EFTA, blander det ofte sammen med EØS-aftalen. F.eks. tror jeg, flere ville kunne lide EFTA, hvis de vidste, at de enkelte EFTA-lande *ikke* er nødt til at sige ja til de frihandels-

aftaler, som EFTA indgår med forskellige lande, og at EØS-aftalen ikke er det samme som EFTA.

Den britiske regering har som bekendt lagt op til, at Storbritannien skal udtræde af såvel det indre marked som EU's toldunion. Det er jeg meget glad for, og det viser, at den britiske regering mener sin respekt for Brexit alvorligt. Jeg håber desuden, at Storbritannien vil genindtræde i EFTA, og at Storbritannien vil gå efter en løsning, som minder om den, som Schweiz har valgt, for det er demokratisk set en langt bedre orden end EØS-aftalen, som de resterende EFTA-lande har tilsluttet sig. Det vil sige Norge, Island og Liechtenstein.

Schweiz har sikret sig, at EU-domstolen ikke har magt over de aftaler, som landet har indgået med EU, og Schweiz er ligestillet med EU i samarbejdet. EFTA-landene i EØS har derimod inden for de områder, som EØS-aftalen dækker, underlagt sig EU-retten. Men på trods af dette er EØS-aftalen langt bedre end et fuldgældigt EU-medlemskab. F.eks. dækker EØS-aftalen ikke områder som toldunionen, fiskeripolitik, landbrugs- og retspolitik, valuta, udenrigs- og sikkerhedspolitik (herunder EU's terrorliste). Inden for de områder, som dækkes af EØS, har EFTA-landene i EØS en vetoet angående nye lovforslag. Hvis de bruger vetoet, vil EU-loven bortfalde for EFTA-landene i EØS-samarbejdet. Men hver gang de siger ja til en ny EU-lov, så fanger bordet, og fremtidige parlamenter er bundne af de EØS-regler, der er sagt ja til. Eneste mulighed for at trække magt tilbage fra EØS er at gå efter en udtræden eller at forsøge at lægge op til en genforhandling af aftalen. Men det skal dog siges, at det er langt nemmere at træde ud af EØS-aftalen end af EU. Jeg mener, det er vigtigt, at EU-modstandere i Danmark står sammen uanset holdninger til EØS-aftalen. F.eks. vil det være oplagt at tale om EØS-aftalen, som en trædesten ud af EU. Men målet bør bestemt være en »schweizisk orden« gennem EFTA for Danmark.

Hvordan vi kan klare os økonomisk drejer sig bl.a. om, at vi skal blive bedre til at fortælle, at EU-medlemskabet er en underskudsforretning for Danmark, og at et nej til EU ikke betyder et farvel til handel med de resterende EU-lande. Til gengæld vil et farvel til EU's toldunion aktivt kunne bruges af Danmark til at styrke vores handelsmæssige relationer til lande uden for EU. Det bør også nævnes, at de øvrige nordiske lande samlet set er en større handelspartner for Danmark end Tyskland, på trods af at der kun bor ca. 21 millioner mennesker i det øvrige Norden og at Tyskland har langt over 80 millioner indbyggere. Når Storbritannien er trådt ud af EU, er tre af vores fem vigtigste handelspartnere ikke med i EU. Udover Storbritannien drejer det sig om Norge og USA.

Nordisk samarbejde

Når det gælder spørgsmålet om indflydelse i verden, så vil det være oplagt at vi støtter et tættere nordisk samarbejde. Vi bør derfor aktivt fremme en folkelig debat om et tættere nordisk samarbejde som en del af alternativet til EU. Det nordiske alternativ skal på ingen måde være en dårlig kopi af EU. Det skal være et samarbejde, som er opbygget på en helt anden måde fra neden, og hvor der er plads til forskellighed, skattefinansieret velfærd, et bæredygtigt miljø og et globalt udsyn, men hvor vi i Norden står sammen, når det giver mening. Jeg synes

f.eks., det vil være en stor fordel, hvis Danmark og Norge og gerne hele Norden kan stå sammen om fredsmægling i verden, og jeg glædes over, at de nordiske fagbevægelser i fællesskab støtter, at Norden skal være repræsenteret i G20. Norden har tidligere spillet en vigtig rolle for fred i verden og i kampen for menneskerettighederne. Tænk bare på indsatsen imod apartheid i Sydafrika. Det er på tide, at Norden igen kommer til at spille en sådan rolle på den globale scene.

Norden kan tilbyde os muligheden for at skabe et levende demokrati med stor decentralisering. Norden kan gøre det muligt at skabe et mere socialt retfærdigt samfund. Norden kan være rammen om en langt mere ambitiøs miljøpolitik. Og sidst, men ikke mindst kan Norden give os en markant og positiv stemme i verden.

Et tættere nordisk samarbejde er også populært blandt befolkningerne i Norden. F.eks. viser meningsmålinger fra 2014, at danskere, svenskere og finner hellere vil have et nordisk forbund end et fortsat EU-medlemskab. Og andre målinger viser, at der er opbakning til mere nordisk samarbejde i alle nordiske lande.

Jeg har desuden den holdning, at vi skal støtte et nordisk statsforbund, altså et forpligtende nordisk samarbejde, som i modsætning til EU er bygget nedefra, og hvor der er plads til forskellighed. Men selv uden et nordisk statsforbund vil Danmark kunne sikre sig global indflydelse i verden gennem at bruge den småstatsmagt, som vi og de andre nordiske lande besidder. Norge har været rigtig gode til at bruge denne småstatsmagt i forskellige internationale sammenhænge, f.eks. i forbindelse med fredsforhandlinger.

Hvad skal der gøres?

De kommende år bliver vigtige for Folkebevægelsen mod EU. Vi skal arbejde for den størst mulige tværpolitiske støtte til Folkebevægelsen og vores demokratiske og ikke-racistiske grundlag. Set fra mit perspektiv betyder det, at der skal gøres en aktiv indsats for at skaffe større opbakning til Folkebevægelsen ikke mindst fra personer med tilknytning til partier som Alternativet, Socialdemokraterne, Liberal Alliance, De Konservative og Venstre.

Derudover er det meget afgørende, at vi arbejder for en styrkelse af vores organisation. Folkebevægelsen mod EU's lokalkomiteer er afgørende for os, og den opgave ligger hos os alle. Vi er alle nødt til at bidrage til at vores egen lokalkomite

er velfungerende, og her tænker jeg også på at vi hver især arbejder for at den giver plads til en tværpolitisk politisk kultur. Jeg anbefaler derfor, at man hellere holder lokale møder neutrale steder eller i private hjem, end at man gør det et sted, som er klart venstreorienteret.

Jeg har endnu ikke taget stilling til spørgsmålet om et valgteknisk samarbejde med Enhedslisten, men hvad der er meget vigtigere end det spørgsmål er, at vi gør alt vi kan for at stå sammen og undgå splid. Vi skal huske, at der er mange medlemmer af Enhedslisten, som er loyale overfor Folkebevægelsen. Vi må ikke lade Enhedslistens beslutning om

selvstændig opstilling gå ud over de gode Enhedsliste-folk, som vi har i vores bevægelse. Vi har brug for at stå sammen. Vi vinder kun, hvis vi tænker og arbejder tværpolitisk.

Vi står som bevægelse stærkere end nogensinde. Vi vandt afstemningen om retsforbeholdet, og med Storbritanniens udtræden af EU og EU-toppens fortsatte arbejde for en superstat, så har vi gode chancer for at få fremgang og lykkes med vores mål om Danmarks frigørelse fra EU.

Ja til samarbejde og demokrati – Nej til EU-staten!

Illustrationerne er private fotos stillet til rådighed af forfatteren.

Artiklens forfatter sammen med Kelvin Hopkins, MP for Labour, og Trygve Slagsvold Vedum, leder af det norske Senterpartiet, dagen efter Brexit-afstemningen.

Danske kommunisters strategi for modstanden mod EU

En kritik og et indlæg i strategidebatten

Af Birgit Unnerup

Formål: Partiets formål med EU-modstanden er at få EU opløst. Til det formål støtter vi aktiviteter, der svækker EU, herunder nationale bevægelser imod EU og for medlemslandes udmeldelse / udsmidning. Formålet med den nationale EU-modstand er at få Danmark ud af EU.

Den folkelige alliance: Som under besættelsen er vi villige til at samarbejde med de kræfter, der ligesom os ønsker Danmark ud af EU eller som minimum ønsker at begrænse EU's magt (over Danmark). Grundlaget for den folkelige modstand er således primært en hævvelse af dansk suverænitet ud fra en vurdering af, at dette krav vil kunne få størst gennemslagskraft. Spørgsmålet om EU's demokratiske underskud er en mere tvivlsom affære, al den stund demokratiet i Danmark også er under afvikling.

Centrum-venstre problemet: I de senere år er der sket et voldsomt skift i de politiske strømningers grad af opbakning til EU. Det ses tydeligt med de nye nationalistiske eller patriotiske strømninger, der som os giver udtryk for, at de enkelte landes suverænitet bliver rendt over ende, og at det har store negative virkninger i form af arbejdsløshed, fattigdom, miljødelæggelser mv. Som under besættelsen er det os og de nationalkonservative, der kan se farerne og er villige til at bekæmpe dem, mens de liberale og socialdemokraterne / socialisterne bakker op om det moderne og internationale – de sidste mere end de første. Vi må heller ikke glemme, at bortset fra Norden har de europæiske kommunistiske partier været mere eller mindre begejstrede tilhængere af EU, hvilket har været medvirkende til den manglende grænseoverskridende modstand og til, at det er de patriotiske partier, der er »løbet med« den nationale EU-modstand.

Dansk EU-modstand er langt hen ad vejen blevet klemmt mellem de europæiske venstrekræfters (lunkne) EU-opbakning og de konservative, fremmedfjendske partiers stærke EU-modstand eller EU-kritik. Der var i Folkebevægelsen i mange år en stor modstand mod at acceptere andre end demokratiske og humanistiske grunde til at være imod EU(-indflydelse), og der blev lagt stor afstand til Dansk Folkeparti. Som resultat har Folkebevægelsen i mange år levet en stort set ubemærket tilværelse. Når der alligevel er blevet stemt nej ved flere folkeafstemninger, så skyldes det væsentligst andre kræfter, og hvis vi mener noget alvorligt med vores EU-modstand, så må vi gå ind i et enhedarbejde. Vil Folkebevægelsen ikke med, så er tid til at opgive den.

Folkebevægelsen: Vi må se i øjnene, at vi ikke fortsat skal støtte Folkebevægelsen, fordi vi var med til at stifte den, eller

fordi det er det »rigtige« at gøre. Det politisk rigtige er at sikre den størst mulige opbakning bag kravet om mindsket EU-indflydelse og den deraf følgende konsekvens – udmeldelse. Eller udsmidning. Det er ene er lige så godt som det andet. (Lad os støtte Polen i dets EU-konfrontatoriske politik! Det er fedt, at Polen ikke – længere – vil lade EU bestemme over landet. At de har opdaget, at EU's demokrati ikke er til gavn for Polen eller det polske folk, men kun for EU's kapitalister. Det handler ikke om demokrati, men om interesser – Polens eller EU's.) Folkebevægelsens politik – eller mangel på samme – har bevirket, at Folkebevægelsen nu hverken har folk eller bevægelse. Dens ambitioner ser ud til at være at fastholde det enlige medlem af EU-parlamentet og at live lidt op, når der er folkeafstemning. Det første er nu i stor fare, da Enhedslisten (som i mange år har haft en meget stor indflydelse på Folkebevægelsen) vil opstille selvstændigt, og det bliver ikke bedre af, at Folkebevægelsens EU-parlamentsmedlem og spidskandidat ved næste parlamentsvalg er medlem af Enhedslisten og når som helst kan blive afkrævet at være loyal over for listen. Kræfter i Enhedslisten har jo også arbejdet på at få indført et forbud mod, at dens medlemmer er medlemmer af organisationer, hvis grundlag ikke stemmer med Enhedslistens. På grundlovsdagen deltog jeg i Folkebevægelsen møde i København. Vi var ikke så mange, og der var ingen særlig stemning. Talerne havde travlt med at tage afstand fra en terrorhandling (i London?). I den anledning spillede Janni Lærkedals band »Kingsatt av fiender«. Så nu ved vi, at fjenden er terroristerne, som også EU hele tiden fortæller os. Og kun et forstærket og stærkt bevæbnet europæisk politi kan beskytte os. Endelig kom Rina Ronja Kari og skulle tale. Hun virkede stærkt uoplagt og talte i ca tre minutter om det manglende demokrati i EU. Måske nævnte hun også en Daxit-afstemning, og så var det bal forbi.

Partimæssigt må vi diskutere disse sager alvorligt og bl.a. tage stilling til a) hvad mener vi som parti om EU og EU-modstand, b) kan Folkebevægelsen fortsat være vort bud på den folkelige EU-modstand, c) hvilken politik vil vi i så fald arbejde for, at Folkebevægelsen skal føre, og d) hvordan sikrer vi et bedre samarbejde med andre modstandere af EU eller EU's overhøjhed?

Forslag til punkter som EU-modstanden bør fokusere på pt.: Der er voldsomme ting igang i EU, som i høj grad går ud over dansk suverænitet og forringer vores levevilkår. 1) TTIP og andre aftaler af samme type; 2) skifergas og -olie; både dansk udvinding og adgang til import af især amerikansk skifergas og -olie (det sikrer TTIP-aftalen); 3) Europol; det nye Europol, som i modsætning til det gamle er overstatsligt og giver EU fortrinsret i dansk politiarbejde og retsvæsen; 4) Frontex, som også er en overnational ting med ret til at intervenere i de enkelte medlemslande – også imod disses vilje – er i fuld gang med at oprette det Fort Europa, der ligesom unionen aldrig ville komme; en start på EU-hæren.

Fælles for de fire punkter er, at de er meget lidt til debat, og

at Folkebevægelsen (og for den sags skyld også Enhedslisten) taler meget lidt om det. Jeg checkede for nylig Folkebevægelsen hjemmeside, og disse punkter fyldte uendeligt lidt, hvis de overhovedet blev nævnt. Det er således punkter, som vi som parti skal arbejde på at få Folkebevægelsen til at føre frem, så EU-modstanden kan få solide ben at stå på. Vores vakkelvorne demokrati kan ikke bære den.

Brexit-strategi: England er igang med at forhandle med EU om vilkår for udtræden og forholdene efter udtræden. Briterne har en strategi og en fornuftig plan, og det skrider langsomt fremad. EU overvejer stadig, hvorvidt det vil straffe England eller opføre sig fornuftigt. Intet af dette hører vi om. Det fremstilles i de villige danske medier, som om briterne ingen plan har, ikke kan overskue tingene og nærmest har fortrudt deres udmeldelse.

Teresa May fremstilles som en politisk fiasko og nærmest eneansvarlig for alle ulykker, der sker i England. Modsat er den

hidtil latterliggjorte EU-skeptiker Jeremy Corbyn pludselig alles helt. Venstreorienteret og med appel til de unge. Han skal redde EU og England ved at lade EU få sin vilje og allerhelst annullere Englands udmeldelse. Og Folkebevægelsen giver sin trøskopris til en enlig engelsk labourpolitiker, der er imod EU, mens UKIP forbigås i tavshed, selv om det var det parti, der fik processen gennemtvunget og med et godt resultat.

Vi må som parti og som kollektivt medlem af Folkebevægelsen sørge for mere og især mere alsidig opmærksomhed på Brexit-processen, og så må vi have en strategi for dansk udmeldelse. Det er taktisk uklogt og potentielt katastrofalt at kræve en folkeafstemning nu. Det vil kun føre til et ja (hvem tror vi, der pt. ville anbefale et nej?), som vil blokere mange år(tier) ud i fremtiden. Det hidtil bedste bud på en strategi er kommet fra Morten Messerschmidt, som foreslår, at vi venter ca. 5 år, kigger på Brexit-successen og går efter en tilsvarende løsning. Det forekommer mig meget mere solidt end Folkebevægelsens luftige alternativer.

London: Danske og norske EU-modstandere jubler over Brexit, da afstemningsresultatet er klart. Forrest til højre Lave K. Broch fra Folkebevægelsen mod EU. – Foto stillet til rådighed af Lave K. Broch

Velfærdstanken i historisk perspektiv

Af Jens Fransen

Ordene velstand og velfærd er knyttet sammen, omend der er visse gradforskelle. Det første er mere overordnet – altså set i et større perspektiv.

Velfærd kommer fra oldnordisk – at fare vel – at have en god rejse. I vore dage forbindes velfærd med en række goder, som de fleste betragter som almenyldige. Det være sig hospitaler, uddannelse samt en form for socialt sikkerhedsnet. Velfærden finansieres gennem de offentlige finanser – dvs. gennem skatterne. Derved sikres, at en del af goderne er gratis for borgerne. Brugerbetaling anvendes dog. Indtil videre heldigvis i mindre omfang. Men eksempelvis er børnepasning delvis mod forældrebetaling. Denne velfærd bør vi dermed alle have del i, hvorimod velstand er noget vi måske i højere grad selv kan være med til at bestemme.

Ja, gid det var så vel.

Liberalismen og velfærd

Gennem flere hundrede år har man kæmpet for bedre forhold. Sågar under den franske revolution blev der i 1793 nedsat en såkaldt »velfærdskommission«.

I Grundtvigs kendte digt »Langt højere bjerge« fra 1820 lyder slutningen: »Og da har i rigdom vi drevet det vidt, når få har for meget og færre for lidt«. Grundtvig levede på en tid, hvor det oprindelige feudale landbrugssamfund var på retur. Industrialismen var så småt begyndt at markere sig i verden, især i England og Tyskland. Og den herskende ideologiske strømning syntes at være præget af liberalismen.

Liberalismen, der hævdede, at enhver er sin egen lykkes smed, byggede bl.a. på den skotske økonom og filosof Adam Smith (1723-1790), der i 1776 udgav den liberale bibel *Om Nationernes Velstand*. Heri argumenteres for, at arbejdet er grundlag for velstand, og denne velstand måles efter den mængde forbrugsgoder, som er for hånden. For liberale er det følgelig vigtigt, at der er fri konkurrence, så mennesket kan træffe egne valg. Staten skal blande sig mindst muligt, og kun opgaver som eksempelvis forsvar, landets sikkerhed og veje kan staten få lov at tage sig af.

Målet er at skabe størst mulig lykke for det størst mulige antal mennesker: Du er fri til at skabe din egen rigdom, hvis du kan finde ud af det. Se på Onkel Joakim! Han mestrede dette. Når Anders And ikke kan finde ud af det, er det, fordi han er en doven arbejder.

Lad jungleloven herske, når det er til gavn for samfundet som helhed. Denne lov – senere Ricardos jernlov opkaldt efter Ricardo (1772-1823) – redegør også for, at mangel på arbejdskraft skaber lønstigninger, og derved fødes der mange børn. Når udviklingen vender, vil lønnen igen falde, og de fattige må leve på et eksistensminimum og børnene dø af sult.

En del af de oprindelige tanker hos liberalisterne fik for ikke så mange år siden ny næring under Anders Fogh Rasmussen, der med bogen *Fra socialstat til minimalstat* satte en debat om netop velfærd på skinner. Liberalismen var tilbage.

Marx og den spirende socialisme

Også Karl Marx havde læst og studeret de liberale skriftkloge, men for ham var problemerne af en anden karakter. De liberale ideer om frihed og lighed var at stikke folk blå i øjnene. Proletariatet kunne jo ikke vælge frit. De var bundet af trældommens lænker af den private ejendomsret til produktionsmidlerne, og derfor gjaldt det om at gøre op med denne. Med den stigende industrialisering og forarmelsen af arbejderklassen var tiden kommet til et opgør med den herskende klasse og classesamfundet.

Socialismen blomstrede frem. Og med socialismen opstod Socialdemokratiet og fagbevægelsen. Fra midten af 1900-tallet gik det stærkt. De europæiske lande fik del i velfærdssamfundet med udgangspunkt i de socialistiske idealer. Men også flere borgerlige gik med til ændringerne. Ofte fordi man frygtede, at netop arbejderklassen skulle give problemer, blev der lavet forbedringer også for dem. Paradoksalt var en af de mest reaktionære – tyske Otto von Bismarck – en af hovedmændene bag en række sociale forbedringer i Tyskland. At han først forsøgte at knække socialisterne lovgivningsmæssigt viser blot, at han nok mest gjorde det af nød. Proletariatets nød havde han næppe megen forståelse for. Men en stærk socialisme var værre.

Lenin var naturligvis kritisk over for borgerskabets forsøg på lappeløsninger. Således skrev han i et indlæg til Kommunistisk Internationales 2. kongres i 1920: »Det ligger i det borgerlige demokratis natur at behandle begrebet lighed, indbefattet national lighed, på en abstrakt eller formel måde. Det borgerlige demokrati taler om lighed mellem mennesker i almindelighed og proklamerer dermed en formel eller juridisk lighed mellem besidderen og proletaren, mellem udbyggeren og den udbyttede, hvad der er et stort bedrageri mod de undertrykte klasser. Bourgeoisiet forvandler lighedens idé, der selv er en genspejling af forholdene under vareproduktionen, til et middel i kampen mod klassernes afskaffelse, idet bourgeoisiet vil påstå, at der hersker absolut lighed mellem mennesker. Kravet om lighed får først virkeligt indhold, når det opfattes som et krav om klassernes afskaffelse.« (Lenin: *Udvalgte værker* bd. 13 s. 147. Forlaget Tiden 1984)

Mellemligstiden

Også i Danmark fik industrialiseringen fodfæste med alt, hvad dette indebar af øgede klasseforskelle. Og også i Danmark var der bekymring for, at landets forøgede velstand kunne påvirkes negativt af socialistiske-kommunistiske tanker, såfremt der ikke blev givet forskellige goder til de dårligst stillede. Socialreformen fra 1933 er et sådant eksempel – og det i en tid, hvor velfærden var alvorligt truet grundet verdenskrisen. Socialdemokratiet var bannerfører for reformen, men da den ikke var vidtgående nok, gav det vind i sejlene til DKP i de år.

2. verdenskrig fik vendt denne udvikling. Krige har det med at være med til at skabe et opsving efterfølgende.

Højkonjunktur

Det gik stærkt i 50'erne og de glade 60'ere. Højkonjunkturen skabte noget af et velfærdsboom, som de fleste danskere fik del i. Ingen arbejdsløshed, der var en rimelig social sikkerhed i det danske velfærdssamfund, der blev kendt under »den skandinaviske velfærdsmodel«, og som var et kendetegn rundt omkring i verden. Antallet af biler, boliger og forbrugsgoder generelt eksploderede. Statens rolle var at sikre befolkningen gennem reformer af uddannelser, pensioner (folkepensionen blev vedtaget i 1956). Alle skulle være sikret. Plads til længere ferie var ligeså en del af velfærden. Mange af reformerne var igen med Socialdemokratiet som initiativtager. Der skulle kæmpes også for de svageste. Men også de borgerlige støttede ofte lovtiltagene. Ideerne var udmærkede, men af og til måske lidt forhastede, som man jævnligt ser ved større reformer. For mange stod Socialdemokratiet således som garant for velfærdssamfundet.

Nedgangstider – velfærden trues

Efter krisen i 70'erne, hvor man lovgivningsmæssigt forsøgte at skabe tryghed gennem bistandsloven, hvis forarbejde var gjort, mens velfærdsstoget stadig buldrede derudad med stor fart, kom fattigfirserne. Her blev velfærdsstaten sat på en hård prøve. Det kom på tale, at den stigende velstand i Danmark nok havde skabt større velfærd, men nu var det gået hen og blevet et problem.

Gennemsnitsalderen var steget, hvorved andelen af pensionister og andre på overførselsindkomster var forøget – samtidig med at børnetallet var for nedadgående.

Velfærdsstaten var for alvor sat under pres. For finanserne kunne kun anvendes en gang. Og især i det sidste tiår er denne udvikling eskaleret – uagtet regeringsfarve. Socialdemokratiet, der tidligere brystede sig af »frihed, lighed og broderskab«, har troligt fulgt parolen om mest muligt for pengene – uagtet dette koster velfærd for de svageste.

Alt er kommet under luppen. Der tales om »ældrebyrden«. Alle de gamle, der ikke længere yder deres til samfundet – skal de ikke have lov til selv at betale for goderne? Glemte deres mange år på arbejdsmarkedet og deres eventuelle opsparing til alderdommen. Nej – så let skal de ikke slippe. I det mindste må man kunne forlange, at de bliver endnu en årrække på arbejdsmarkedet. Derfor er det også nødvendigt, at pensionsalderen sættes op. Alt andet ville være uansvarligt. Se bare på Mærsk – han fortsatte også.

Og nu vi er ved det med pengene, og hvordan man får mest for dem: Arbejdslivet skal effektiviseres. Det skal være målbart, hvor meget man yder. Overenskomsterne – den frie danske model – blev sat helt ud af kraft, da lærerne blev straffet med Socialdemokratiet i spidsen. Efterfølgende har flere forsøgt at sige, at det måske ikke helt var det, de ville. Men trække diktatet i land? Nej, så langt er man endnu ikke nået. Resultatet har været øget sygefravær blandt de ansatte, stress og nedslidning, så de der har haft muligheden har forladt arbejdsmarkedet. Og rekrutteringen af nye kræfter halter bagefter. Ingen vil røre det beskidte arbejde.

Generelt er hele den offentlige sektor kommet under pres: det skal kunne betale sig! På hospitalsområdet er ikke alle

ligeværdige. Nogle liv tæller mere end andre. De varme hænder på plejeområdet er væk. Det kan alligevel ikke betale sig.

Men situationen er ikke væsensforskellig på det private arbejdsmarked. Udvidet arbejdstid på ledernes præmisser – ja, I får lidt ekstra i lønningsposen.

Nedskæringer på nedskæringer har udhulet det, der engang hed solidaritet, og skabt større ulighed i Danmark som i resten af den vestlige verden. I god liberalistisk ånd. »Spænd livremmen ind – vis samfundssind«. Ofrene har været de, der i forvejen var ramt hårdest – kontanthjælpsmodtagere, handicappede, de ældre og førtidspensionister. Sidstnævnte gruppe forsøges elimineret ved såkaldt arbejdsprøvning, så en eventuel støtte er skudt langt ud i fremtiden. Beklageligvis har Socialdemokratiet gennem en årrække vist, at de i stigende omfang støtter det borgerlige, velbjergede Danmark. De stolte idealer fra Pios tid bliver helt svigtet. Selv SF gjorde afbigt under deres regeringsdeltagelse.

Joakim B. Olsen fra Liberal Alliance har i *Jyllands Posten* sågar rost den stigende ulighed. For ulighed er ikke uretfærdigt. Det er et udtryk for et personligt valg. Og folk kan jo bare vælge anderledes. Udtalelsen er et typisk eksempel på den herskende nyliberale tanke.

Og hvem bærer skylden for hele miseren. Kan man ikke finde andre, er der jo altid indvandrerne, nasserne – ja og måske russerne, der lige pludselig også må bøde for rigets tilstand.

Det hedder sig, at vi ikke i længden kan sikre befolkningens velfærd. Men omvendt har vi overskud til at øge militærbevilningerne.

Spirende modstand

Heldigvis er der grupper, der på det seneste er begyndt at råbe op. For der er andre muligheder. Fagforbundene FOA og 3F er gået i brechen for at bevare velfærden. Demonstrationer og underskriftsindsamlinger for retten til pension og anstændige forhold er blot enkelte eksempler. Lad os få mere af dette! Neoliberalismen skal have kamp.

Vi lever i et af klodens rigeste lande, så selvfølgelig er der råd. Nordahl Grieg skrev i sit udødelige digt »Til ungdommen« fra 1936:

*Edelt er mennesket
jorden er rik
Finnes her sult og nød
skyldest det svik.
Knus det i livets navn
skal urett falde.
Solskinn og brød og ånd
eies af alle.*

Skal velfærden bevares – og det skal den – skal rigdommene fordeles anderledes. Ikke kun i Danmark – men over hele kloden.

En bevarelse af velfærdsgoderne kræver sammenhold, solidaritet. Uden sådant vil klasseforskellene vokse og de vundne goder bombes tilbage. Det »gode arbejdsliv« skal tilbageerobes. I øjeblikket er mennesket fremmedgjort i forhold til arbejdsmarkedet. Har ingen indflydelse herpå. Også her har fagbevægelsen en aktiv rolle at spille. Tiden skrider derfor på et

oprør – ikke fra midten – men fra bunden. Og gør vi ikke noget meget snart ender vi som hos Carl Scharnberg :

*Den, der ikke tør vælge
ad hvilken vej han vil gå,
ender som sten i den trappe,
de stærke vil træde på.*

Velfærdsstaten

- en sovjetisk velsignelse og alle imperialisters ypperste hadeobjekt

Af Birgit Unerup

Den sovjetiske velsignelse

Op gennem 1920'erne og 1930'erne gennemførte de sovjetiske bolsjevikker en modernisering af de tilbagestående lande, som de vandt kontrol over ved den store socialistiske oktoberrevolution og den følgende udvikling frem til slutningen af 1980'erne. Efter 2. verdenskrig fandt den samme modernisering sted i de østeuropæiske lande.

Det var en modernisering af et omfang og med en hastighed som aldrig før set. Og som noget helt særegent: med udgangspunkt i den brede befolknings behov: alfabetisering, uddannelse, byggeri, sundhedsvæsen, arbejderrettigheder, produktion af investerings- og forbrugsgoder, elektrificering osv. Billeder fra sovjetiske byer i 30'erne viser netop et moderne samfund med glade og sunde mennesker.

Det gav vækst til de europæiske kommunistpartier i Nord- og Vesteuropa, hvor arbejderbevægelsen stillede krav om også at få det sådan. Den kapitalistiske »verdenskrise« i 30'erne fik også kapitalisterne og de borgerlige politikere til at acceptere, at noget måtte gøres for at holde revolutionen fra døren.

Dette noget udviklede sig med tiden til det, der blev betegnet som velfærdssamfund, der i et vist omfang – og med stor forsinkelse – kunne sammenlignes med de goder, som sovjetborgerne og borgerne i de østeuropæiske lande nød godt af.

Alle imperialisters hadeobjekt

At sammenhængen mellem den sovjetiske / østeuropæiske socialisme og den nord- og vesteuropæiske velfærdsstat ikke er noget, jeg har fundet på, ses klart af det forhold, at især »den skandinaviske velfærdsmodel« blev kaldt »blandingsøkonomi« og af vore mere ideologiske fjender slet og ret »socialisme«.0

Her ligger også grunden til, at borgerlige og nyliberale har et så voldsomt had til »den offentlige sektor«. Der er ifølge dem ingen ende på de ulykker, som det offentlige vælter ud over de sagesløse borgere, der enten bliver beskattet fra hus og hjem (de rige) eller bliver »klientgjorte« og holdt væk fra et nyttigt liv, dvs. arbejde i den private sektor (de fattige).

Endnu har ingen direkte foreslået en nedlæggelse af velfærdsstaten eller den offentlige sektor. Der er trods alt for mange borgere (vælgere), der er glade for den og for det minimum af tryghed, den giver. Angrebene har derfor en anden

Blandingsøkonomi var et begreb, der især i 60'erne og 70'erne blev brugt om og i de lande, hvor der var en stor offentlig sektor med udbud af fælles, gratis ydelser med disses rationale. Denne sektor var i væsentligt omfang ikke underlagt det kapitalistiske rationale, og sås derfor som en slags socialisme. Mange mente derfor, at sådanne lande hverken kunne kaldes kapitalistiske eller socialistiske; deraf navnet blandingsøkonomi. Uanset hvad var det udtryk for styrken i arbejderklassen nationalt og internationalt.

form. Det offentlige skal ikke afskaffes, men effektiviseres. Med uvurderlig hjælp fra EU blev der påbegyndt en underløbning med udlicitering og privatisering, der skulle gøre det hele bedre og billigere. For det er det private jo! Og borgerne skulle have større frihed til at vælge. I praksis betød det, at private virksomheder stille og roligt åd sig ind på det offentlige – dvs. tilegnede sig en større og større del af de offentlige midler. Det blev naturligvis hverken bedre eller billigere. Det blev dyrere og dårligere, men det skulle være sådan. Det sagde EU. Det med bedre og billigere, det var bare reklame. Det blev sagt åbent, når vi offentlige ansatte dokumenterede forholdene og spurgte, om vi ikke kunne gå tilbage den måde, vi gjorde det på før.

Ved en privatisering af offentlige ydelser sker der det, som Terkild Marker flere gange har fremhævet, nemlig at det merarbejde, som de offentligt ansatte udfører (som alle lønmodtagere), og som blev øst ud over borgerne som tid og omsorg, det bliver nu til profit, som øses ud over aktionærerne. Og det kan selvfølgelig mærkes gennem et faldende serviceniveau. Der bruges stadig flere penge i det offentlige, dvs. til de opgaver, der finansieres af det offentlige, men udføres af private. Det åbner nye politiske angrebsflader. For hvorfor omsættes disse midler ikke i varme hænder og omsorg? Ja fordi de går til profit og IT og akademikere og kontrol, herunder kontrol med de private virksomheder, der udfører offentligt arbejde. Tænk bare på, hvad den tvungne digitalisering i det offentlige har krævet af penge og de ansattes tid, uden at ret meget er blevet bedre eller nemmere. Og længe inden de forsinkede og fordyrede projekter evt. måtte virke, så er den beregnede gevinst fratrasket bevillingerne, ligesom det offentlige af folketingset er pålagt en årlig besparelse på 2 procent, som kaldes effektivisering. Det må det offentlige jo kunne gøre på samme måde som en jernindustriel virksomhed, argumenteres der.

Hvis de ansatte klager sig, så er svaret: mere privatisering,

mere IT. Og senest robotteknologi, så robotterne kan tage sig af plejehjemsbeboerne og de handicappede, så de ansatte ikke skal bruge tid på de mennesker, de er ansat til at tage sig af. At ikke engang en robotstøvsuger kan fungere, hvis ikke boligen er indrettet på en bestemt måde, det er sagen helt uvedkommende.

Situationen

Efterhånden er det lykkedes de forenede nyliberale (hele folketinget, med pletvis undtagelse af Enhedslisten og Dansk Folkeparti) at forringe forholdene, så de er uacceptable og udmattende for såvel de ansatte som for familie og venner, der prøver at hjælpe dem, der har brug for hjælp. For det gør de dertil indrettede systemer ikke. Specielt kommunerne optræder i langt højere grad som en fjende end som en ven. Man kan godt opleve at finde en god og kompetent offentligt ansat. Men det er et held. Og som regel sker det ikke, eller den pågældende får et andet arbejde eller går ned med stress og langtidssygemeldes.

På den baggrund er vejen åben for yderligere forringelser og privatiseringer, der også er forringelser, med mindre det bliver vildt dyrere, eller man selv må betale. Engang imellem bliver det for meget for en kommune eller en region, og visse opgaver tages tilbage. Det gælder rengøring, som ofte er for ringe; det gælder hjemmepleje, hvor firmaer går konkurs; det gælder ambulancetjenesten i region Syddanmark, der var for dårlig. Men det er kun for en stund, for både EU og nyliberalismen tvinger privatiseringen igennem.

Nu er hele den offentlige sektor stærkt truet, fordi den ikke kan leve op til sit formål (se herom nedenfor) og derfor mister folkelig opbakning. Hvem vil kæmpe for at bevare folkeskoler, hospitaler, plejehjem eller en hjemmepleje, der er så nedskåret og forringet, at det stort set kan være lige meget? Og det er der da så stort set heller ingen, der gør. Et særligt ansvar påhviler de ledere, som accepterer udviklingen og tvinger den igennem over for de ansatte.

Fremtiden

Men skal den offentlige sektor ikke nok klare sig? Alle danske politikere taler ustandseligt om deres kærlighed til velfærdsstaten. De er bare nødt til at effektivisere den lidt mere, så den kan blive mere robust og dermed overleve i konkurrencesamfundet, hvor der bliver mindre og mindre »råd« til offentlig service. Og kunne familie og venner ikke også træde lidt mere til? Når de alligevel besøger deres forældre eller bedsteforældre på plejehjemmet, så kunne de (kvinderne i hvert fald) da godt lige tage en støveklud og en karklud og en gulvklud og gøre rent efter sig.

Rationalet: Velfærdsstatens formål, eller hvorfor vi har en offentlig sektor og en velfærdsstat

»Man skal huske, at sygehusvæsenet ikke er sat i verden for at overholde et budget!« (sagt af en sygehusoverlæge i en doku-

mentar om de uacceptable forhold på de danske sygehuse - for mindst 10 år siden).

»Det er ikke nogen god forretning at tage sig af Maren i Kæret. Og det skal ikke være nogen god forretning at tage sig af Maren i Kæret!« (sagt af en oplægsholder ved et seminar i mine forældres have på Langeland for rigtig mange år siden)

»Gratisydelse er det, vi kun har betalt én gang!« (ofte sagt af min mor, Karen Unnerup).

»Man skal ikke tale om skattetryk med K, men om skattetryk med G« (sagt af Erhard Jacobsen ved det såkaldte skattevalg for mange år siden).

Det er sjældent, at nogen minder sig selv eller andre om, *hvorfor* vi har den offentlige sektor og velfærdsstaten.

Det har vi, fordi vi *har* haft det private og familierne til at sørge for de gamle (plejehjem, fattiggårde), for skoler, hospitaler, børneinstitutioner og børnehjem. Og det var langt hen ad vejen en skændsel. Og *derfor* blev det – efter sovjetisk forbillede (hvad enten folk vidste det eller ej) – besluttet, at det skulle være en samfundsopgave at sikre, at borgerne kunne have økonomisk og social velfærd gennem livet. Det skulle ske gennem gratis, dvs. skattefinansierede institutioner, hvis opgave det var på samfundets vegne at stille den service til borgernes rådighed, som der var samfundsmæssig opbakning til.

For at sikre at de ansatte i størst muligt omfang tog deres opgaver alvorligt og ind imellem gjorde en ekstra indsats, så fik de ordnede og i vid udstrækning gode ansættelses-, løn- og arbejdsvilkår.

Var alt så godt? Selvfølgelig ikke. Vi er kun mennesker. Men det vigtige er, at det var *kvalitativt* ufatteligt meget bedre. Og i nogle årtier var det offentlige langt hen ad vejen borgernes ven. Og de offentligt ansatte havde langt hen ad vejen tid til at tale med børnene, forældrene, patienterne, de pårørende osv. De offentlig ansatte var glade for og stolte af deres arbejde. Og på lange stræk bakkede de op om velfærdsstatens sociale og humanistiske rationale.

Det offentliges og velfærdsstatens **rationale og formål** var således at yde service til borgerne i overensstemmelse med de derom trufne politiske beslutninger. *Ikke* at være økonomisk effektive og tjene penge til aktionærerne, dvs. et andet udgangspunkt end en privat virksomhed.

Kampen om velfærdsstaten står således mellem på den ene side de nyliberale kræfter, der vil fratage »arbejderklassen« de fordele, som velfærdsstaten har bragt. Ifølge dem skal velfærdsstaten afskaffes eller omlægges, så den bliver en del af markedsökonomien, dvs. der skal leveres profit til de private ejere. På den anden side står en arbejderklasse og en befolkning, der ikke forstår, hvad der sker, og som oplever, at lige meget hvem de stemmer på, så sker der det samme.

Hvad skal vi gøre?

Det er vigtigt at indse, at der ikke »kun« er tale om besparelser og forringelser. Det ville der ret nemt kunne rettes op på. Det er *rationalet* og *dermed formålet*, der fjernes, og som der skal kæmpes om. Det er den samfundsmæssige omsorg for borgerne, der fjernes. Det er sikkerhedsnettet, der fjernes. Det er »det gode liv«, der fjernes og erstattes med dårlig og tilfældig eller ingen

service.

Derfor er det ikke nok med kampagner mod nedskæringer. Udlicitering og privatisering skal standses og personale tilføres til omsorg og sagsbehandling. Diskussioner om effektivitet og billiggørelse skal afvises. Vi skal ikke argumentere for ret og rimelighed, for der er ingen nyliberale kræfter, der synes, vi har ret til noget. Vi skal kræve det, vi vil have. Vi skal besinde os på, at det er klassekamp og ikke et spørgsmål om en socialdemokratisk eller borgerlig regering. Når vi har fået rejst klassekampen, så bliver det tid for politikere og partier at vælge side.

Hvad med »Velfærdsalliancen«? Vi skal selvfølgelig være med. Og så skal vi – ligesom i gamle dage – bidrage til, at bevægelsen både går ind i de dagsaktuelle kampe, men vi skal også undervejs rejse debatten om at perspektivere kampen, så vi ikke kun kæmper mod yderligere forringelser, men også sætter mål for den velfærd, vi vil have (tilbage). Og vi skal kæmpe for at genoprette rationalet for og formålet med velfærdsstaten.

Det er klassekamp, det gælder. De nyliberale standser ikke, for de *bliver* standset.

Kampen mod nødvendighedens politik

Velfærdsalliancen, den brede modstandsbevægelse mod nedbrydningen af velfærdsstaten, har tidligere været omtalt her i bladet. Nedenfor fortæller bevægelsens grundlægger om, hvordan det startede

Af Jan Hoby, næstformand i Landsforeningen for Socialpædagoger

Hvad var årsag til start af velfærdsalliancen?

I indkaldelsen lød det: »Regeringen har valgt at foretage et frontalt angreb på den offentlige sektor med den seneste finanslov, økonomiaftale med KL og omprioriteringsbidraget. Det må og skal forhindres! Men det kræver, at alle fagforeninger står sammen, handler sammen og mobiliserer sammen. Ingen kan vinde alene. Det er ikke gjort ved en markering, men ved et længerevarende pres fra tidligt forår til juni (Økonomiaftale mellem regering og KL) og igen efter sommerferien frem til Budget 2017 skal vedtages, i oktober. Forskelligt fokus, men samme pres.«

Mødet blev afholdt fredag den 29. januar, og det tog kun halvanden time at blive enige om at starte en offensiv, som fik navnet #VelfærdsallianceDK. Målet var ambitiøst: Vi ville have 98 demonstrationer i 98 kommuner den 12. maj. Der var mange, der dødsdømte projektet – både blandt venner og fjender. Men vores analyse var, at finanskrisens hårdhændede indvirkning på lønmodtagerne og deres faglige organisationer siden 2008 er ved at aftage. Forskellen mellem politikernes ord om nødvendige nedskæringer, samtidig med at de påstår, at det ikke ødelægger velfærden, klinger ikke blot falsk, men er direkte provokerende. Virkeligheden for offentligt ansatte er en brutaliseret hverdag, hvor faglighed, arbejdsmiljø og kritik holdes nede. Frustrationer, vrede og indignation fylder i medierne og digitale platforme fra offentlige ansatte, pårørende og borgere i almindelighed. Men ingen har hidtil taget initiativer, der kunne sætte politiske ord på følelserne og omsætte dem til faglige handlinger.

Fagbevægelsen har været bange for at tage initiativer, fordi de er i politisk vildrede og frygter, at et initiativ enten fejler eller løber ud af deres kontrol. Men vores analyse og kontakt med

især vores tillidsfolk og medlemmer i LFS (Landsforeningen for Socialpædagoger) gjorde, at vi vidste, tiden var kommet til at sætte kollektiv handling bag frustrationerne og vreden. Meget er vundet igennem kamp, og meget er tabt uden kamp.

Hvem var med fra starten af?

Det startede med 14 fagforeninger og KFO (Københavns forældreorganisation). Efter tre måneder har 99 fagforeninger, faglige klubber og andre organisationer meddelt, at de støtter op om VelfærdsallianceDK. Og der er anmeldt 61 demonstrationer/markeringer den 12. maj – fordelt på hele Danmark – og flere er på vej. Den 12. maj var der markeringer og demonstrationer i 74 af landets 98 kommuner og omkring 150 fagforeninger, sociale bevægelser og interesseorganisationer var tilsluttet græsrodsinitiativet. Efterfølgende har flere organisationer valgt at forlade eller være aktive lokalt i Velfærdalliancen.

Hvordan har det forløbet indtil nu?

Græsrodsinitiativet Velfærdsalliancen kom flyvende fra start og skrev Danmarkshistorie både den 12. maj og 15. september, 2016. Demonstrationerne den 12. maj i 74 kommuner og med mere end 20.000 deltagere fik fjernet det forhadte »omprioriteringsbidrag«. Og de viste, at kollektiv handling fører til konkrete forandringer.

Men 12. maj udstillede også fagbevægelsens og venstrefløjens tilstandsrapport. Og det var mange steder ikke et kønt syn. Krisen i fagbevægelsens lederskab, nationalt og lokalt, er blevet endnu tydeligere efter succesen 12. maj og 15. september 2016. Det blev understreget ved Velfærdsalliancens opfordring til at gentage succesen den 10. maj 2017, hvor der var markeringer og demonstrationer i 35 kommuner og omkring 10.000 deltagere på landsplan.

For fagbureaukratiet, nationalt og lokalt, frygter deres medlemmers aktiviteter fra neden mere end de angreb, som Lars Løkke Rasmussen og arbejdsgiverne påfører fagbevægelsens medlemmer.

Selv såkaldt progressive fagforeninger og forbund har gjort meget for, at Velfærdsalliancen ikke skulle lykkes med at få demonstrationer i landets kommuner den 10. maj. Fagbe-

vægselsens evne og vilje til kollektiv handling er nærmest ikke eksisterende.

Fagbevægelsens top – nationalt og lokalt – har erstattet fagpolitisk strategi, taktik og handling med pressestrategi, kronikker, læserbreve og *likes* på Facebook. Men fagbureaukratiet vil før eller siden blive udfordret af nye fagligt aktive og tillidsvalgte, der vil en anden retning for fagbevægelsen. Vi har i særklasse set det i forbindelse med overenskomstforhandlingerne på det private område, hvor Stem Nej-bevægelsen omkring 3F skabte håb for en kæmpende fagbevægelse. Velfærdsalliancen har været fødselshjælper på den udvikling.

Men overordnet er historien om Velfærdsalliancen en positiv historie, der viser, at pendulet svinger vores vej – efter hårde og afmægtige år efter den globale finanskrisen i 2008.

Hvilke erfaringer er der gjort?

De fleste kampe, der kæmpes, er reaktive kampe, hvor der kæmpes, når skaden er sket og realiteterne er gået op for folk. Men med velfærdsallianceDK og det kommunale oprør vil vi det anderledes. Vi ønsker at gå fra reaktiv reaktion til proaktiv, koordineret og synkroniseret fælles handling. Vi vil ikke, som vi har gjort år efter år, vente på, at de nye milliardbesparelser er gennemført og kollegerne er fyret og hjemmeplejen forsvundet.

Faglig stolthed, professionel kvalitet og fællesskabsudvikling opbygges og udvikles altid lokalt. Det samme gør faglig styrke, kollektiv handling og sammenhold. Arbejdspladserne er derfor nøglen til at opbygge en ny bevægelse, der grundlæggende kan ændre på styrkeforholdene i samfundet. Arbejdspladserne som faglige bastioner og handlingsfællesskaber skal genopbygges på kort og lang sigt.

En fare for en ny bevægelse er at gentage tidligere fiaskoer. Særlig fagbevægelsen har en nedgroet konservativ tradition med at gøre, som vi plejer, uanset om situationen tilsiger andre handlinger. I velfærdsallianceDK har det været os magtpålegende at undgå at vores initiativ blev endnu en gang *business as usual*, hvor en række faglige organisationers topfolk brugte en del tid på at blive enige om nogle kritiske ord, men uden at der blev forsøgt organiseret noget som helst, arbejdspladserne kunne tage del i.

Vores udgangspunkt er, at dørrinnet ind til at blive en aktiv del af det kommunale oprør skal helt væk. Alle kan være med. Alle bor i en kommune. Så alle er en del af kampen imod omprioriteringsbidraget. Alle bliver ramt, uanset om man er offentligt eller privat ansat, ung eller gammel. Den virkelige ressource findes, men skal have mulighed for at virke, så derfor er den lokale og lige adgang afgørende for at skabe bevægelse.

Hvilke overvejelser og planer er der om fremtidige aktiviteter?

Velfærdsalliancen indkalder til nyt landsdækkende møde i januar 2018 for at se, om der er opbakning til nye fælles demonstrationer i maj 2018 imod de kommunale og regionale velfærdsnedskæringer, som besluttet i de økonomiaftaler, der indgås mellem regeringen og henholdsvis Danske Regioner og Kommunernes Landsforening i maj og juni hvert år. Indtil da opfordrer vi alle gode kræfter til at gøre forskellige fagforbunds og LO storbyernes planlagte velfærdsdemonstrationer i november til en succes.

Landsledelsen for Danmarks Kommunistiske Parti havde indbudt Jan Hoby, denne artikels forfatter, til at indlede på et møde den 27. november 2016 og fortælle om Velfærdsalliancen. Han ses her sammen med DKP's formnd, som var mødets dirigent. – Foto: Henrik Jepsen

Konference om Marxisme i det 21. Århundrede

den 9.-10. september 2017 i 3F København

Danmarks Kommunistiske Parti, DKP indbyder i **weekenden 9. og 10. september 2017** til et overflødighedshorn af politiske og teoretiske diskussioner om centrale punkter i kampen for en samfundsforandrende politik i Danmark og globalt.

Konferencen arrangeres af en bredt sammensat arbejdsgruppe under DKP og fejrer 100 årsdagen for kommunisten Ib Nørlund, hvis levetid faldt sammen med den epoke, der startede med den store Oktoberrevolution i 1917 i Rusland og sluttede med omvæltningerne i Sovjetunionen og Østeuropa i 1989. Konferencen sætter fokus på de problemstillinger, som nutidens marxister er konfronteret med, og på aktuelle politiske temaer med henblik på at finde en teoretisk forståelse af verdens konflikter.

Lørdag 9. september 2017 kl. 12:00-18:30, 3F Kbh., Peter Ibsens Allé 27, 2400 Kbh. NV

- 11:30-12:00: Morgenmad.
- 12:00-12:15: Velkomst ved Henrik Stamer Hedin, formand for DKP.
- 12:15-13:00: Tema 1 – Ib Nørlund:
Ib Nørlunds betydning for arbejderbevægelsen v. Niels Rosendal Jensen,
En personlig beretning om et politisk menneske v. Irene Nørlund.
- 13:00-16:00: Tema 2 – Imperialisme:
Venstrefløjen og imperialismen v. Jacques Hersh,
Økosocialisme som anti-imperialisme v. Rolf Czeskleba-Dupont,
Trekanthandel – råvareleverandører, finans- og industriproduktion v. Karen Helveg Petersen.
Diskussanter: Mikael Hertoft, HB-medlem i EL. Efterfølgende debat.
- 16:15-18:30: Tema 3 – om Kultur og Uddannelse:
Kulturelt hegemoni og postdemokrati – mellem teorierfaring og forventningshorizont v. Gert Sørensen
Uddannelsespolitik og kapitalisme v. Steen Nepper Larsen,
4-1 perspektivet (videooplæg med Frigga Haug).
Diskussanter: Klaus Schulte og Rolf Czeskleba-Dupont. Efterfølgende debat.

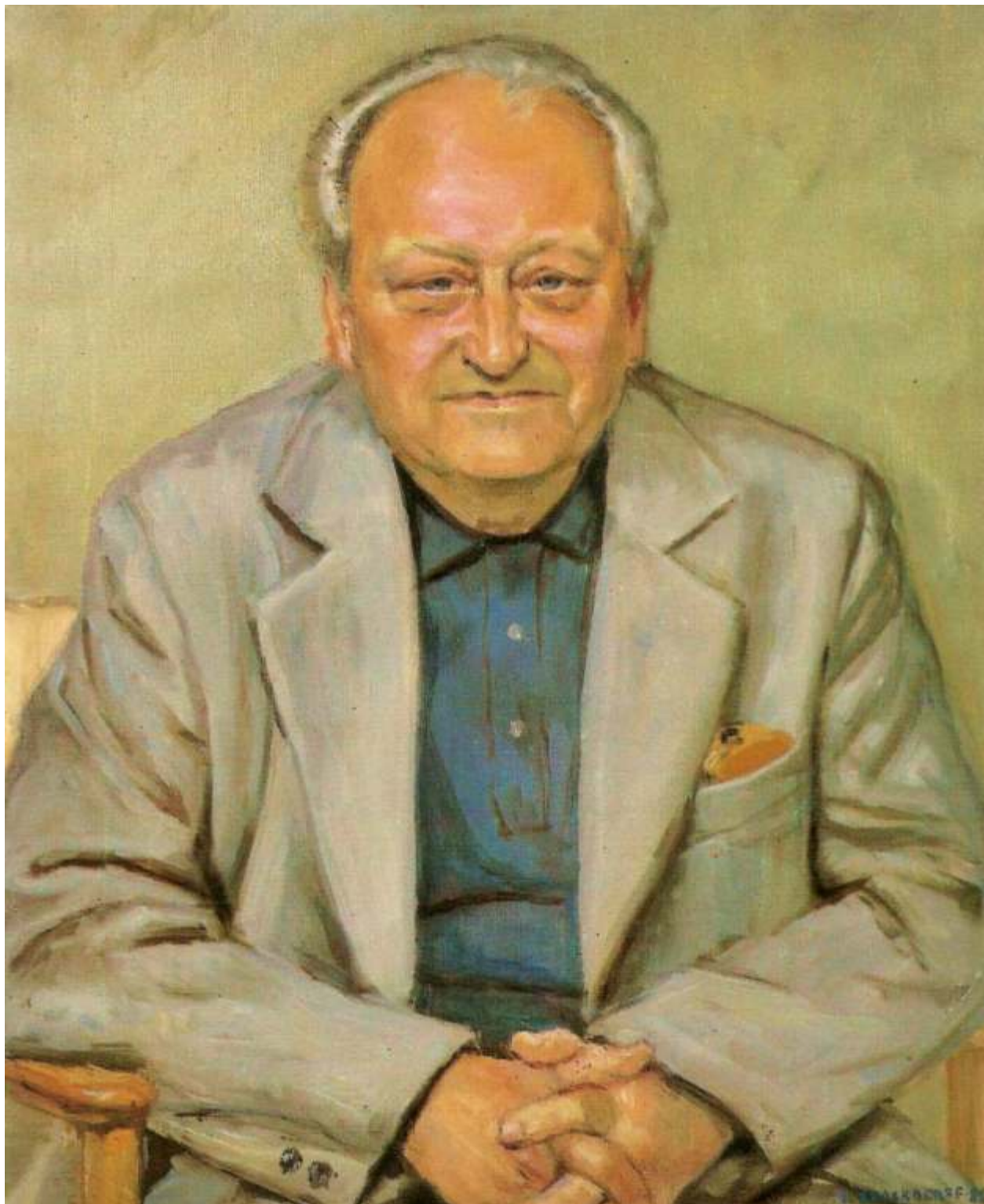
Søndag 10. september 2017 kl. 10:00-16:00, 3F Kbh., Peter Ibsens Allé 27, 2400 Kbh. NV

- 10:00-12:30: Tema 4 – Om nation og velfærd:
Nation og velfærd i et klasse-mæssigt perspektiv v. Niels Finn Christiansen,
Migrations- og flygtningespørgsmålet,
Populisme som protest v. Mikkel Bolt.
Diskussant: Jan Hoby, næstformand i LFS (FOA).
- 12:30-13:00: Frokost.
- 13:00-14:30: Tema 5 – Arbejderbevægelsens nutid og fremtid:
Arbejder, arbejderklasse og arbejderbevægelsen i nutiden v. Morten Thing,
Fagbevægelsen og Marxisme v. Jan Hoby,
Det 3. arbejderflertal v. Søren Kolstrup.
Diskussanter: Henrik Bay-Clausen, formand for 3F Kastrup,
Claus Westergreen, formand for 3F JBMF og Henrik Forchhammer, 3F Kbh.
- 14:30-16:00: Tema 6 – Marxisme i Danmark før, nu og i fremtiden (med et europæisk udsyn):
v. Christian Gorm Hansen, Institut for Marxistisk Analyse, og en repræsentant for Rosa Luxembourg Stiftung, Berlin.
Diskussant: Henrik Stamer Hedin, formand for DKP.

Deltagergebyr: 100,00 kr. Kan indbetales sammen med evt. støttebeløb til konferencens konto i Københavns Andelskasse, reg.nr. 7872, kontonr. 4 503 319.

Tilmelding inden den 7. september 2017 til følgende adresse:

DKP, Frederikssundsvej 64, 2400 Kbh. NV, mail dkp@dkp.dk, tlf. 33 91 66 14.

Victor Brockdorffs maleri af Ib Nørhundet hænger på Christiansborg.

Svenske kommunister tager nye skridt fremad

Den 26.-28. maj 2017 holdt Sveriges Kommunistiske Parti (SKP) sin 37. kongres. Hele kongressen var præget af livlige diskussioner og godt kammeratskab. Hver kongres udgør en milepæl i partiets udvikling, og den 37. kongres var ingen undtagelse.

Tekst med fotos stillet til rådighed af SKP og oversat af Birgit Unnerup

I tre intensive dage samledes en blandet skare kommunister fra Piteå i nord til Malmø i syd. Arbejdere og arbejdsløse, studenter og pensionister gik i gang med spørgsmålene om at fastlægge partiets taktik og vurdere virksomheden i den forgangne kongresperiode. Nye kammerater og kammerater med næsten 50 års medlemskab mødtes for i de tre dage at analysere forholdene i Sverige. Den ungdommelige entusiasme prægede kongressen, og fremtidsoptimismen var stærk fra den yngste delegerede på 21 år til den ældste på 86 år. Gennem måneder med forberedelser og diskussioner i partiets grundorganisationer er en mængde spørgsmål blevet behandlet forud for kongressen, og i den forgangne weekend skulle der så træffes beslutninger om spørgsmålene.

Til denne kongres havde partiet af praktiske årsager besluttet udelukkende at indbyde de broderpartier, som allerede er i Sverige eller i Sveriges umiddelbare sproglige nærhed. Men kongressens internationalistiske præg var ikke til at tage fejl af. Godt 30 hilsener kom der fra kommunistiske partier fra forskellige dele af verden, og i Sverige var der internationale deltagere fra Norge (NKP), Danmark (KPiD) og Grækenland (KKE).

Beretningen om partiledelsens virksomhed i kongresperioden blev aflagt af partiets afgående formand Victor Diaz De Filippi. Hans konstatering af, at partiet vokser og udvikler sig med nye unge kræfter, blev modtaget med klapsalver. Victor Diaz De Filippi lagde også vægt på socialdemokratiets skadelige indflydelse på arbejderbevægelsen og på Venstrepartiets opportunistiske mangel på klassepolitik. Blandt partiets skridt fremad i kongresperioden nævntes det populære kommunistiske grundkursus, som er blevet genoptaget efter mange års

fravær, samt at partiet i kongresperioden har været med til at starte Det Europæiske Initiativ for Kommunistiske og Arbejderpartier. Partiet har i kraft af sit arbejde i dette initiativ fået det tillidshverv af deltage i sekretariatet. Dette bedømtes af kongressen som en succes. Der var kritik af partiets mangler. Beretningen afsluttedes med en hyldest til partiets historie:

»Det kommunistiske parti fylder i år 100 år i kampen for arbejde, fred og socialisme. Det er en historie, som er fyldt med legendariske navne og ukendte helte. Vi står på giganternes skuldre, men vi skal ikke glemme, at vi er en del af denne ærerige historie, og en dag skal andre stå på vore skuldre. Vi vil opfylde vor historiske mission, og til den tid vil partiet sammen med sult, krig og klasseundertrykkelse være en fodnote i historien, en kuriositet. Til den tid har vi fortjent vor hvile. Men den dag er ikke nu. Kampen fortsætter!«

Partiets historie blev også hædret, både ved jubilæumsfesten og i forbindelse med, at en delegation fra kongressen sammen med de internationale gæster besøgte gravstenen for partiets legendariske formand fra 1929 til 1951, Sven Linderot. Gravstenen, som er betalt af Sveriges Kommunistiske Parti (hvilket også står på bagsiden), er udsmykket med et portræt af Linderot på en baggrund af røde faner. Under portrættet står teksten »Arbejderleder – Partibygger«.

Partikongressen behandlede et forslag til et skolepolitisk program. Programmet blev vedtaget med få ændringer. Det betyder, at partiet nu har et omfattende program for alle skolens brugergrupper: elever, lærere, andre ansatte på skolen samt forældre. Programmet er udarbejdet på et højaktuelt tidspunkt, hvor mange undersøgelser viser stadig dårligere resultater for skolen samtidig med, at skolevæsenet er et af de mest privatiserede i verden. Programmet indeholder konkrete forslag til, hvordan forringelserne inden for skoleområdet skal standses, og det forener de dagsaktuelle krav med partiets målsætning om overgang til socialisme. Planerne for en socialistisk skole skitseres i programmet, hvilket tyder på en stor modenhed i partiet.

Forslaget til et fagligt-politisk program blev også vedtaget med nogle få ændringer. Det er i den daglige produktion, at modsætningerne mellem arbejde og kapital er stærkest. Derfor er det også på det faglige område, at kampen for den revolutionære samfundsændring må gøres tydeligere og forstærkes. Programmet fastslår, at klassebevidstheden må øges, og at det kommunistiske parti er og må være organisatoren af dette. Fagbevægelsen er blevet forvandlet fra kamporganisationer til enorme bureaukratiske kolosser, hvor virkelig demokratisk indflydelse erstattes med repræsentation og bureaukrati. Kommunisterne kæmper for, at fagforeningerne igen skal blive kamporganisationer, og vi møder modstand fra de faglige ledere, som i bedste fald i enkelte tilfælde kommer med nogle halvhjertede, radikale udtalelser, men som for det meste slutter op om kapitalens lovsang om »kapitalens konkurrenceevne og inflationsmål«, højere pensionsalder, afmonteringen af det sociale sikkerhedsnet mv. Programmet udstikker en tydelig vej for, hvordan medlemsindflydelsen kan styrkes, og hvordan kommunisterne skal arbejde i fagforeningerne. Og ligesom i det skolepolitiske program skitseres fremtiden, idet der redegøres for

Ved Sven Linderots grav.

SKP's nyvalgte formand Andreas Sørensen.

planerne for fagforeningernes rolle under socialismen.

Partiprogrammet blev også diskuteret på kongressen, og der blev foretaget en række ændringer. Kongressen prægedes af dybe ideologiske diskussioner. Der er sket en række opdateringer med hensyn til tal og statistik, men programmet er også blevet aktualiseret på det ideologiske område. Selv om programmet er ret nyt, så indeholdt det rester af en politik, som var aktuell under den kolde krig, da vi havde en socialistisk blok, der fungerede som modvægt til den imperialistiske hærgen. Således har partiet f.eks. ændret syn på FN. Eftersom der inden for monopolkapitalen er et indbygget behov for vækst, så kan hverken FN eller for den sags skyld reformer inden for det kapitalistiske samfund på længere sigt sikre freden. Det nye program fastslår, at de imperialistiske modsætninger, som råder i verden, og som også kan resultere i en ny verdenskrig, kun kan bekæmpes ved, at drivkraften for de imperialistiske krige – profitjagten og det system, som har den som forudsætning – afskaffes. Partiprogrammet fastslår klart og tydeligt, at det kun er socialismen, som kan garantere en verden med fred og udvikling i folkeflertallets interesse. Selv den tidligere opfattelse af en trinvis vej til socialismen blev diskuteret på kongressen. Produktivkræfterne i vor tid er modnet og udviklet i så stor udstrækning, at den direkte overgang til socialisme objektivt set er mulig. Derfor tydeliggøres det i programmet, at det er af helt afgørende betydning, at arbejderbevægelsen diskuterer spørgsmålet om socialisme i det enkelte land.

Ændringerne i det aktualiserede partiprogram fastslår også, at vort nuværende samfund – det kapitalistiske – er et diktatur. Selv om det udadtil opretholder en »demokratisk« facade, så er det kapitalen som både uden for og inden for samfundets juridiske rammer dikterer dets vilkår. Kapitalen er med alle til rådighed stående midler parat til at forsvare sin enevælde. Arbejderklassen må derfor omstyrte det statsapparat, som opretholder kapitalens diktatur, og i dets sted – i forsvaret mod kontrarevolutionen – oprette sit eget diktatur, proletariats diktatur. Proletariats diktatur er i sin form betydelig mere demokratisk end det

nuværende »demokrati«. Under proletariats diktatur får folkeflertallet afgørende indflydelse, og statsapparatet bliver brugt til at beskytte folkeflertallet og dets interesser i stedet for den skrumpende borgerklassen. Udbytningen af andre mennesker umuliggøres.

Det aktualiserede partiprogram tager også stærkere stilling mod de kræfter, som påstår og forsøger at sprede illusioner om, at en »venlig« kapitalisme eller en kapitalisme med et »menneskeligt ansigt« er mulig. Overtagelsen af produktionsmidler og naturressourcer i Sverige må gennemføres af arbejderklassen i Sverige. Kongressen fastslår, at SKP's opgave er at lede denne kamp ved at organisere de mest bevidste og kampvillige dele af arbejderklassen.

Herudover var også partiets vedtægter et emne, som blev diskuteret på kongressen. På baggrund af at partiet i kongresperioden har genoptaget grundskoling i vor ideologi, var det

Den nye landsledelse.

naturligt at gøre det til et krav for opnåelse af medlemskab, at ansøgere skal gennemgå denne skoling eller have tilsvarende viden om marxismen-leninismen. Der blev også indført andre skærpede krav til medlemskab.

Der blev vedtaget et offensivt arbejdsprogram, som den nyvalgte partiledelse nu skal konkretisere. Fokus i kongresperioden bliver blandt andet at styrke partiets organisation og skolingsarbejdet. Den kommunistiske avis vil også få et løft.

Kongressen behandlede også miljøspørgsmålene og enedes om, at de skal konkretiseres i et program i den kommende kongresperiode. Programmet skal ligesom de vedtagne programmer om skolepolitik og faglig politik give klart udtryk for partiets visioner om det socialistiske samfund. Alle de mennesker – fortrinsvis unge – som engagerer sig i miljøspørgsmål og er urolige over Jordens opvarmning og vandressourcerne, skal have at vide, hvad Sveriges Kommunistiske Parti mener om klimaforandringerne, drivhuseffekten og miljøarbejdet. Der vil derfor blive igangsat en diskussion i partiet i kongresperioden.

Kvindespørgsmålet blev også behandlet. Kongressen fastslog i lighed med tidligere kongresser, at kampen for kvindens frigørelse er af stor vigtighed, men kommunisterne ser til forskel fra feministerne andre årsagssammenhænge i forhold til den manglende ligestilling mellem kvinder og mænd. Den skyldes ikke et system af kønsmagt, men den kapitalistiske samfundsorden og kan kun overvindes samtidig med overvindelsen af denne. Feminismen er beslægtet med identitetsteorien – en af mange teorier, der hævder individualismen frem for klassetilhørsforhold, som stiller subjektiv oplevelse over objektiv virkelighed, og som hævder idealisme i modsætning til materialisme.

Kongressen besluttede, at partiets ledende organer pålægges et kollektivt ansvar for, at ligestillingsspørgsmål integreres i det politiske, ideologiske, organisatoriske og udadrettede arbejde samt i partiets medier. Arbejdet skal løbende underlægges nøje og kreativ kontrol.

Kongressen vedtog tre udtalelser: en om flygtningepolitik, en til støtte for sygehusbesætterne i Sollefteå og en om solidaritet med de kæmpende havnearbejdere.

I forbindelse med kongressen gennemførtes også en fest i anledning af partiets 100-års jubilæum. Festen bød på et meget populært musikalsk program med talentfulde bidrag inden for folkemusik, viser, jazz og hiphop. Ved festen var der også en stor udstilling med plakater fra partiets historie, gamle partibøger mv.

På kongressen blev der taget beslutning om at udvide partiledelsen fra ni til tolv medlemmer. Tolv kammerater fra forskellige erhverv, med forskellig alder og med en bred erfaring blev enstemmigt valgt til at udgøre den nye partiledelse. På ledelsens konstituerende møde blev Andreas Sørensen enstemmigt valgt til ny partiformand. I forbindelse med kongressens afslutning holdt han en stærk og følelsesladet tale. Som afslutning sagde Andreas Sørensen:

»Det er nu på tide, at vi giver os i kast med det arbejde, vi har påtaget os, og som vi vil fortsætte med at udføre, indtil vi har sejret. Selv om socialismen kan synes at være langt væk, så er den aldrig længere væk, end at vi kan nå den.«

Derefter blev der sunget Internationale. Kongrespræsidiets formand, Lars Lundberg, en partiveteran, udtrykte lige inden hammeren blev slået i bordet for at markere kongressens afslutning, at »Det her er nok den bedste partikongres, jeg har deltaget i meget længe«.

Nu tager vi nye skridt fremad, når vi igangsætter det, vi har besluttet. Vi er størrelsesmæssigt ikke noget særligt stort parti, men vi er stærke. Med det mægtige analytiske værktøj, som marxismen-leninismen er, så ser og forstår vi, *hvad* der sker, *hvorfor* det sker, og hvad der *vil* ske i samfundet. Vi ved, hvad der må gøres.

Nu opfordrer vi dig, som står uden for partiet, men som vil deltage i kampen for arbejderklassens befrielse: Slut dig til det kommunistiske parti – Sveriges Kommunistiske Parti!

Fra 100-årsfesten.

Udtalelse om flygtninge- og asylspørgsmålet

Sverige blev – ligesom store dele af resten af Europa – ramt af den enorme flygtningekrise for godt et år siden. Hundreder af flygtninge drog gennem Europa – fra Grækenland og helt op til Nordsverige – for at undslippe imperialistisk krig, fattigdom og elendighed. Dette medførte ret hurtigt grænsekontrol på Øresundsbroen samt nye og strengere regler for familiesammenføring. Efter terrorhandlingen i Stockholm deltager nu den samlede politiske »elite« i en hetz mod flygtninge og indvandrere. Fra både højre og venstre rejses krav om omgående udvisning af dem, som har fået afslag på asyl, og både Miljøpartiet og Kristendemokraterne kræver, at de, der har fået afslag på asyl, skal forsynes med fodlænke, så man har kontrol med dem. I tider som disse, hvor modsætningerne mellem imperialisterne øges, og hvor nationalchauvinismen vokser, så er det vigtigt, at kommunisterne kommer med et alternativ til kapitalisternes og borgerskabets hetz.

- Kommunisterne nægter at kriminalisere asylansøgere. At flygte fra de krige, som de svenske imperialister sammen med de tyske og amerikanske imperialister har startet og intensiverer, **er ingen forbrydelse**, og de, der flygter, har brug for vores solidaritet. Kommunisterne nægter at angribe de svageste grupper i samfundet – asylansøgerne og flygtningene. Det, som skal bekæmpes, er **årsagerne til flugt, ikke flygtningene**.

- Vi har den grundopfattelse, at intet menneske ønsker at flygte. Ingen vil tvinges til at forlade sit hjem, sin kultur, sin familie og sit liv for at begive sig ud på en rejse, som i mange tilfælde ender med døden. Mennesker flygter, fordi de ikke har noget valg; de flygter, fordi deres liv er gjort uholdbart der, hvor de bor, enten pga. bomber eller brutal fattigdom. Denne situation er skabt af imperialismen, hvor den amerikanske imperialisme siden 2. verdenskrig har haft en ledende rolle. Den har lagt lande i ruiner; den har ødelagt utallige forsøg på en national opbygning, og den har slået progressive og revolutionære kræfter, hvor den har kunnet komme afsted med det. Imperialismen har ødelagt mennesker og lande i en grad, så et liv på det nærmeste er umuligt. Gennem imperialistiske organer som EU, NATO og IMF er også Sverige knyttet til disse gerninger. En kommunistisk flygtningepolitik må have dette perspektiv som udgangspunkt.

- Kampen mod årsagerne til flugt er en kamp mod imperialismen – både den hjemlige og den udenlandske. Dette perspektiv adskiller den kommunistiske flygtningepolitik fra den liberale og den socialdemokratiske. Men vi nøjes ikke hermed. De flygtninge, som kommer hertil, skal have en relevant og en god hjælp til at finde sig til rette, til at blive integreret i samfundet og til at starte et nyt liv. Vi ser dette som grundlæggende solidaritet. Kommunisterne skal udvise solidaritet med de mennesker, som flygter fra imperialismens ødelæggelser. Det er dog ikke nok at vise solidaritet. De mennesker, som kommer her, **skal også organiseres i og omkring det kommunistiske parti og skal engageres i kampen mod den imperialisme, som har tvunget dem herhen**.

- Der findes ingen modsætning mellem en solidarisk flygtningepolitik og så en kamp mod den imperialisme, som skaber flygtningene. De to sider udgør en helhed. Manglen på den helhed kendetegner opportunisternes flygtningepolitik; opportunisterne ser de to sider som modsigelser. Det er ingen langsigtet løsning at tage imod flygtninge uden at kritisere og bekæmpe det, som drev dem på flugt, og det er heller ikke kommunistisk politik at kræve en strengere flygtningepolitik, uanset hvor meget man betonet, at imperialismen er årsagen til flygtningeproblematikken. Den kommunistiske flygtningepolitik er på én gang **kampen mod imperialismen og kampen for flygtningene**.

På baggrund af ovenstående stiller Sveriges Kommunistiske Parti sig uforbeholdent på verdens folks side. De arbejdende mennesker i de imperialistiske lande og de undertrykte og udbyttede folk i verden er de eneste, som kan løse flygtningekrisen. Inden for rammerne af kapitalismen og imperialismen er der ingen løsning at finde. Løsningen ligger i kampen mod det system, som skaber krig, fattigdom og elendighed, og **for** det system, som garanterer folkene frihed, arbejde og velstand; **for** socialisme.

Vedtaget på Sveriges Kommunistiske Partis 37. kongres den 26. - 28. maj 2017, Stockholm

Oversat fra svensk af Birgit Unnerup

Stolte over vores fortid skaber vi fremtiden!

Af Esben Hansen

Medlem af Ungkommunisternes landsarbejdsgruppe

I midten af oktober i år samles mere end 30.000 progressive unge fra hele verden til den 19. Verdensungdomsfestival (WFYS2017). Hovedarrangøren af festivalen er Demokratisk Ungdoms Verdensforbund (WFDY), den internationale paraplyorganisation, som Ungkommunisterne i november 2015 opnåede fuldt medlemskab af. Det er første gang i tre årtier, at en dansk ungdomsorganisation således indirekte er medarrangør af Verdensungdomsfestivalen. Efter Ungkommunisternes optagelse i WFDY har vi igennem det sidste halvandet år deltaget aktivt på de forberedende regionale møder, og netop i disse dage arbejder vi som forslagsstillere omkring indholdet af flere workshops på festivalens såkaldte Europa Dag.

Det overordnede politiske grundlag for WFYS2017 blev vedtaget på det første internationale forberedelsesmøde, der blev afholdt i Caracas i juni sidste år. Grundlaget udtrykkes traditionen tro i form af en appel til hele verdens ungdom om deltagelse i Verdensungdomsfestivalen. I denne slår WFDY fast, at festivalens politiske hovedformål, ligesom organisationens eget generelle formål, er at bekæmpe imperialismen. Ap-

pellens definerer og maner til kamp mod imperialismen som følger:

Imperialismen er samfundssystemet med monopolernes herredømme.

Den leder til krig og besættelser, migranter og

flygtninge, trusler og afpresning, overtrædelser af menneskerettighederne og international uretfærdighed med mange døde – alt sammen med nye strategier og taktikker for kontrol og manipulation af ungdommen. Den kapitalistiske krise har medført, at de imperialistiske alliancer intensiverer deres aggressioner i håb om, at de kan styrke deres egen kontrol over markederne. Samfundets klasseforskelle træder frem i alle aspekter af livet, og de bliver stadig mere irrationelle og uholdbare.

Stiftelsesmødet for Den danske festivalkomité d. 22. oktober sidste år afholdtes i Nordvest Bogcafé i København. På mødet deltog bl.a. repræsentanter fra Internationalt Forum, Socialistisk Ungdomsfront, Ungkommunisterne og 3F Ungdom.

(...)

Ungdommens svar på hvordan imperialismen skal besejres ses tydeligt ved dens aktive tilstedeværelse i kampen for unges rettigheder og ved dens engagement i øvrigt i alle folkets kampe for et samfund med fred, solidaritet og social retfærdighed til alle verdens befolkninger. På den 19. Verdensungdomsfestival, der finder sted i Rusland fra d. 14.-22. oktober 2017, vil unge kvinder og mænd fra hele verden stå sammen og forene og demonstrere deres styrke i den fælles kamp.

(Kilde: WFDY)

I efteråret sidste år tog Ungkommunisterne initiativ til genetablering af *Den danske festivalkomité*, og på det stiftende møde fik vi bl.a. opbakning af repræsentanter fra Internationalt Forum, Socialistisk Ungdomsfront og 3F Ungdom. I løbet af foråret i år har vi lagt alle kræfter i mobilisering og opreklamering af den kommende Verdensungdomsfestival. Det hårde arbejde har båret frugt, for ved indleveringen af den endelige liste over deltagere fra Danmark i starten af denne måned kunne vi tælle hele 55 delegerede. Ikke siden den 12. Verdensungdomsfestival i Moskva i 1985 har så mange danske unge valgt at tilmelde sig! Udover ti medlemmer af Ungkommunisterne udgør delegationen en bred repræsentation af dansk ungdom, bl.a. med studerende fra forskellige erhvervs- og universitetsuddannelser, fagligt aktive fra forskellige fagforbund, politisk aktive fra hele den danske venstrefløj og en håndfuld sportsudøvere fra den danske undergrund.

Da 2017 som bekendt markerer 100-året for den russiske revolution, har WFDY godkendt den russiske ferie- og olympiadeby Sotji som værtsby efter en periode på tre årtier, hvor Verdensungdomsfestivalen ellers kun har været afholdt i sydamerikanske og afrikanske lande. I en pressemeddelelse fra marts i år opsummerer Nikolas Papadimitriou, den aktuelle

formand for WFDY, festivalbevægelsens stolte historie siden den 1. Verdensungdomsfestival blev afholdt i Prag i 1947. Om bevægelsens tidlige år skriver han:

»Der var mange der fordømte Verdensungdomsfestivalen og dens formål igennem forsøg på at sidestille grundlaget fuldstændigt med Sovjetunionens udenrigspolitik. Men virkeligheden var en anden, og Verdensungdomsfestivalen afviste selv disse ondsindede mennesker ved at udsende et stærkt budskab om fred, venskab og solidaritet samtidigt med, at den udviklede sig til en egen selvstændig bevægelse. Det er dog et historisk faktum, at Sovjetunionen ydede en standhaftig støtte til Verdensungdomsfestivalen, idet den bakkede op om og styrkede bevægelsen ved flere gange at lægge værtsland til festivalen i en ånd af usejlskhed og altruisme.«

Forståelsen af Sovjetunionen som vigtig og loyal støtte af festivalbevægelsen vil på den kommende festival komme til udtryk ved, at 100-året for Oktoberrevolutionen er et af hovedemnerne for en række seminarer, workshops og udstillinger på festivalens åbningsdag. Papadimitriou påpeger, at WFDY anser Oktoberrevolutionen for en epokegørende begivenhed, både i kraft af dens karakter og opnåede resultater, men også pga. dens betydning for udviklingen af den antifascistiske, antikolonialistiske og antiimperialistiske bevægelse på verdensplan.

Sloganet for WFYS2017 viser, at festivalen frem for alt er antiimperialisk. Den sidste linje er rammende for Ungkommunisternes mission om at genskabe DKU og vores sejr med dansk ungdoms tilbagekomst til WFDY og Verdensungdomsfestivalen:

Vi bekæmper imperialismen!

For fred, solidaritet og social retfærdighed!

Stolte over vores fortid skaber vi fremtiden!

Dansk-Cubansk Forening:**Udtalelse mod USA's blokade og præsident Trumps skandaløse erklæring i Miami**

Det er intet mindre end skandaløst, at USA's præsident sætter sig sammen med en folk eksilcubanske terrorister i Miami og underskriver et præsidentielt dekret.

Indholdet i dekretet er udtryk for en delvis tilbagerulning af den i forvejen helt utilstrækkelige opblødning over for Cuba, som den tidligere præsident Obama indledte den 17. december 2014.

Den kulturelle, videnskabelige, uddannelsesmæssige, og økonomiske udveksling mellem USA og Cuba – til gensidig fordel og som brobygger frem mod en fuld normalisering af forbindelserne – bliver sat tilbage med præsident Trumps dekret.

Blokaden, der har kostet cubanerne astronomiske summer og enorme lidelser, bliver befæstet med erklæringen, og der er grund til at frygte, at vold og terror rettet mod Cuba igen vil vokse. For Trumps erklæring er et vulgært signal til disse mørke kræfter om sympati for aktiviteter, der kan destabilisere Cuba.

Trump stinker af dobbeltmoral

Et hæsligt udtryk herfor er præsidentens beslutning om at fortsætte driften af torturfængslet på Guantanamo-basen, hvor mennesker holdes indespærret på 15. år uden rettergang og dom.

Når præsident Trump taler om sin angivelige bekymring for menneskerettighederne i Cuba stinker det. Både fordi samme Trump er ansvarlig for de endeløse brud på menneskerettighederne på Guantanamo, og fordi brud på menneskerettighederne er langt mere omfattende i USA, end de er i Cuba. Vi kender til politiets racistiske mord i USA og vi kender til, hvordan millioner af mennesker i USA står uden sygesikring for blot at nævne to ting, som er ukendte i Cuba.

Det er værd at bemærke, at Cuba har ratificeret 44 internationale konventioner, aftaler og pagter om menneskerettigheder, mens USA kun har ratificeret 18.

Det er USA, der er isoleret

Vi fordømmer Trumps dekret og dets indhold, og vi opfordrer danske politikere, dansk erhvervsliv, dansk fagbevægelse, danske kultur- og uddannelsesinstitutioner og alle almindelige danskere til at yde små og store bidrag til at afvise USA's blokade og fjendtlighed mod Cuba og samtidigt tage initiativer til at fremme venskab, handel og udveksling mellem Danmark og Cuba.

De årlige afstemninger om blokaden i FN's Generalforsamling viser, at USA står helt isoleret med sin cubapolitik. Trumps dekret vil kun øge denne isolering.

For verdens folk står bag FN-pagtens budskab om respekt for alle landes – også Cubas – ret til selvbestemmelse og budet til alle lande om at leve sammen i fred og som gode naboer.

*Dansk-Cubansk Forening
17. juni 2017*

En hilsen til Venezuela

DKP var inviteret til Venezuelas Kommunistiske Partis 15. kongres og sendte nedenstående hilsen:

Til Venezuelas Kommunistiske Parti
Att. Kammerater Oscar Figuera og Carolus Wimmer

Kære kammerater

Landsledelsen i Danmarks Kommunistiske Parti (DKP) takker for jeres indbydelse til at deltage i PCV's XV. Kongres. Vi ville meget gerne deltage, men vi ser os ikke i stand til at gøre det p.t. Alligevel sender vi de varmeste og mest broderlige hilsener til jeres kongres og delegerede med de bedste ønsker for Venezuelas fremtid, dets folk og Venezuelas arbejderklasse!

DKP følger med interesse og bekymring klassekampen i Venezuela, som vi stærkt støtter, og udtrykker vor faste solidaritet med PCV og afdøde præsident Hugo Chavez' og nuværende præsident Nicolas Maduro Moros' regeringer!

DKP kritiserer alle handlinger, der har til formål at destabilisere den folkelige udvikling i Venezuela og forandringsprocessen i den latinamerikansk-caribiske region i et forsøg på at genrejse det imperialistiske overherredømme og USA's geostrategiske kontrol i området. Disse handlinger er udtryk for

provokation og indblanding i strid med folkeretten, menneskerettighederne og ønsket om fred i den Bolivariske Republik Venezuela og hele regionen.

Vi ser med største bekymring den igangværende internationale optrapning af den politiske og økonomiske situation i Venezuela, hvor borgerskabet – støttet af imperialistiske kræfter – forsøger sig at straffe Venezuelas forfatningsmæssige orden.

Vi bekræfter og udtrykker vor fuld solidaritet med PCV, Venezuelas folk og dets arbejderklasse, den retmæssige præsident Nicolas Maduro Moros' regering og Komitéen for International Solidaritet (COSI) som medlem af Verdensfredsrådets forretningsudvalg!

DKP vil fortsat kæmpe i Danmark for støtte til Venezuelas folkevalgte præsident og arbejde for forslag og aktioner med det formål at afvise interventionistiske handlinger imod Venezuela og dets ret til selvbestemmelse og suverænitet!

Leve den proletariske Internationalisme!

Leve 100-året for den socialistiske Oktoberrevolution!

Leve venskabet mellem PCV og DKP!

Med de bedste kammeratlige hilsener for fremtiden

På vegne af DKP

Bjarne Rasmussen/Luis Monteiro

Internationalt Udvalg, DKP

Det store gennembrud

I denne måned ville den fremtrædende danske kommunist Ib Nørlund være fyldt 100 år.

Af Lars U. Thomsen

I 1991 udkom Ib Nørunds oplevelsesbog *Den sociale samvittighed* på forlaget Gyldendal. Bogen, der bygger på dagbogsnøtater, blev aldrig færdig, den slutter med at fortælle om fredsbevægelserne i 1950'erne og *Stockholm-appellen*.

Bogen kan varmt anbefales til alle, der ønsker et modstykke til de borgerlige mediers forbrejning af DKP's historie og forholdet til Sovjetunionen.

I kap. 5, »*Det store gennembrud*«, skildrer Ib Nørlund de erfaringer der blev gjort under folkestrejken i Odense i august 1943:

»Senere har jeg forsøgt at sammenfatte den lære, vi drog af augustoprørets *klassiske folkestrejke*, som følger: For os der oplevede begivenhederne i august 1943 betød de også erfaringer, som vi bar med videre i livet, og som vi på nye måder fik bekræftet.

Hertil hører:

Vi lærte, hvilke umådelige kræfter, der findes i arbejderklassen og folket. Selv om det længe kan synes, at ubevægelighed og trælesind dominerer, vokser der alligevel kræfter, der kan bringes til udløsning med vældig styrke, når forholdene tillader en samlet indsats og en ledelse af den, som viser veje frem.

Vi lærte, at det var arbejderklassen, der måtte gå forrest og omkring sig samle andre lag af folket. Under Odense-begivenhederne var det de store arbejdspladser, der gav tonen an. Alle andre så hen til, hvad der kom derfra.

Det virkede endog ind på det statslige magtapparat, i politiets rækker, hvor man lyttede til folkebevægelsens appel om at finde sin plads på folkets side – til grænseløs harme for statsmagtens politiske ledelse.

Vi lærte, at enheden i handling var den afgørende betingelse for at udløse arbejderklassens og folkets styrke. Det betød, at man måtte drage omsorg for, at det grundlag, enheden skabtes på, blev fastholdt og respekteret af en selv såvel som af andre. Uden det fik modparten straks mulighed for at drive kiler ind og bringe opløsning i bevægelsen.

Vi lærte, at bevægelsen måtte sætte sig mål, som svarede til de forhåndenværende kræfter. Det var parolen – tyskerne væk fra gaden – der holdt bevægelsen samlet. Fantasier om, at der forelå en »revolutionær situation«, måtte afvises.

Kampens mål var at videreudvikle den samlede danske modstandskamp. Derfor måtte man også forstå at slutte folkestrejken rigtigt – ikke så tidligt, at det måtte virke som et nedslående nederlag, ikke så sent, at der gik opløsning i rækkerne, som også måtte skabe misstemninger. Det lykkedes at slutte

den sådan, at den videre kamp inspireredes deraf – i Odense såvel som landet over.

Vi lærte, at »organisation må der til«, som en af »Trods Alt« paroler hed. Der var ikke tale om bare at lave mest mulig ballade i gaden, men om at vise en folkelig styrke, der gav tillid i den videre kamp. Derfor måtte tilløb til udskejelser afvises, ligesom forsøg på at lade desorganiserende initiativer udvikle sig, måtte imødegås.

Vi lærte, at en bevidst faktor måtte være virksom i ledelsen af bevægelsen. I besættelsestidens Odense kunne man ikke vælge en ledelse, og det var netop folkestrejken modstandere, som forhindrede indkaldelse af demokratiske forsamlinger. Den bevidste ledelse af kampen måtte hævde sig ved at give de rigtige anvisninger, dvs. dem, som svarede til den faktiske situation, dens kræfter og dens muligheder.

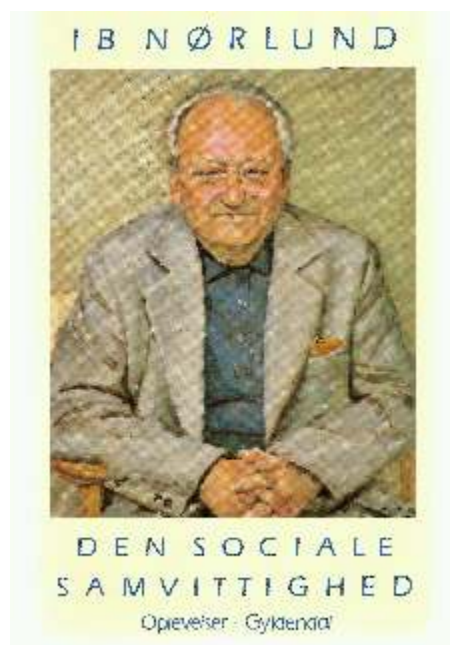
Denne rolle udøvedes af *Danmarks kommunistiske Parti* i Odense, og »Trods Alt« var det afgørende meddelelsesmiddel for kampens vellykkede førelse.«

I Hans Kirchhoffs store standardværk *August-oprøret 1943* I-III drager han som en konklusion:

»Det var igen kommunisternes disciplin og den taktiske styrke bag enhedsfrontens program, der på tværs af de mange tilfældige og uorganiserede og hinanden ofte krydsende initiativer smedede de enkelte rejsninger sammen til et forbløffende ensartet handlingsmønster.

Kommunisternes politiske skoling og underjordiske erfaring, deres militante holdning og deres vilje til at føre kampen til bunds, både som et bidrag til den allierede krig og som et led i en almindelig radikalisering, gjorde de revolutionære til de naturlige ledere af augustoprøret.

Jeg skal ikke polemisere!«

Ruslands sorte oktober

Bog anmeldelse af Jens Fransen

Kremlologer hedder de eksperter, der især ved en masse om Rusland. Gennem tiden har der været en del journalister, hvis fornemste opgave ofte har været at trække først Sovjetunionen senere Rusland gennem skidtet. Samuel Rachlin, Leif Davidsen har gjort deres for at få landet til at fremstå som et ondets imperium for nu at bruge Reagens sprog.

Heldigvis findes der undtagelser – Matilde Kimer betragter jeg som en meget kompetent kvinde, der meget sagligt bringer yderst sobre indslag fra det russiske område.

Aksel Carlsen, hvis bog jeg her vil præsentere, er en anden. At han ved, hvad han har med at gøre, afsløres i hans korte CV på inderflappen. Med bopæl i Sovjetunionen fra 1956 til 91 og med en Phd. i historie fra Moskva i 1979 er han nok en af de danskere, der har størst indblik i russisk historie.

7. november er det som bekendt 100-årsdagen for den russiske oktoberrevolution. En begivenhed den vestlige verden aldrig tilgav, idet kapitalismen blev præsenteret for et andet samfundssystem.

Revolutioner, omstyrtelser, oprør har gennem tiderne været en del af den russiske hverdag. Også i nyere tid er landet blevet rystet af voldsomme begivenheder – eksempelvis i september-oktober 1993, og netop derom handler Carlsens meget omhyggelige, omfattende og yderst velskrevne værk.

Bogens baggrund er Boris Jeltsins kup i efteråret 1993, der gennem dekret 1400 reelt kuppede det folkevalgte parlament og med kampvogne bombarderede det Det Hvide Hus med utallige dræbte til følge.

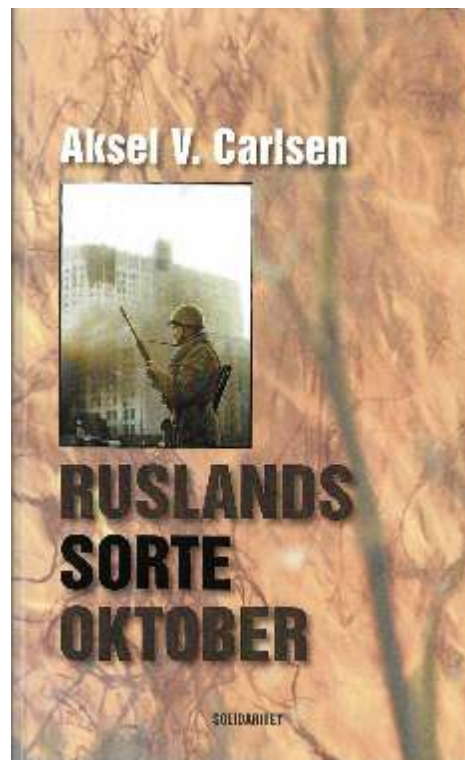
Efterfølgende var Jeltsin nærmest enevældig hersker i Rusland.

For at forstå baggrunden beskriver Carlsen Gorbatsjov-tiden med dens op- og nedture og gennemgår hele udviklingen frem til 2015. Fra *perestrojka* til *perestrelka* (fra ombygning til gensidigt skyderi). Det sidste især møttet på Jeltsinperioden.

Lige fra sin indtræden i Gorbatsjov-administrationen viste Jeltsin ikke ligefrem loyalitet over for sine foresatte. Og efter det såkaldte kup i 1991 overtog »folkehelten fra kampvognen« – samme Jeltsin – magten, men han havde et problem med det folkevalgte parlament. Deres medbestemmelse kunne være svære at komme udenom. Også for Jeltsin.

I efteråret 1993 var tiden kommet, hvor parlamentet skulle kobles fra. 21. september offentliggjorde Jeltsin sit længe planlagte dekret 1400. Allerede inden han om aftenen tonede frem på skærmen, havde han sørget for, at de folkevalgte i Det Hvide Hus, hvor parlamentet havde til huse, blev afskåret fra omverdenen. Det være sig telegraf, post og telefon. I sin fremlæggelse sagde Jeltsin, at parlamentet var en trussel mod landets sikkerhed, og forlangte følgelig, at selvsamme parlament – Folkekongressen – også benævnt Den Øverste Sovjet – skulle nedlægges og et nyt »vælges«. En klar krænkelse af forfatningen og begyndelsen til et autoritært diktatur. På den måde ønskede Jeltsin at bevare magten for enhver pris.

Magtens tredeling, som den kendes fra de fleste såkaldte demokratier med den lovgivende magt (parlamentet), den udø-

vende (præsidenten + regeringen) samt den dømmende magt (forfatningsdomstolen), blev med dekretet indskrænket til, at blot den udøvende magt var tilbage. Dekretet skabte et vist røre i befolkningen, men blandt intelligensen var der kun få kritiske røster. Blandt disse de kendte systemkritikere fra Sovjettiden Andrej Sinjavski og Vladimir Maksimov som et par af de modige, der turde undsige præsidenten.

I Vesten – herunder Danmark – var Jeltsin til gengæld den store helt. USA's præsident Bill Clinton bakkede helhjertet op, hvorefter den danske udenrigsminister, Niels Helveg Pedersen, samstemte. Til BT udtalte han: »Jeltsin er vort håb. Han står som garant for en demokratisk udvikling«.

Også de danske medier var helt ukritiske i modsætning til eksempelvis de norske og svenske. I *Berlingske Tidende* hed det: »Jeltsins dekret om at opløse parlamentet er udsprunget af et dybfølt ønske om at udvide demokratiet i Rusland – ikke at begrænse det«.

Inden kuppet havde Jeltsin da også sikret sig Vestens fulde opbakning gennem konsultationer med NATO og EU. Men et kup var det. Og det er efterfølgende blevet sammenlignet med både Napoleon og Pinochets kup i Chile i 1973, hvad de efterfølgende dage og uger underbyggede. Da parlamentet af gode grunde ikke var indforstået med en dekretet opløsning, blev fronterne trukket op. Jeltsins magtapparat indledte en regulær belejring af bygningen. Adskillige sympatiserende med parlamentsmedlemmerne rejste til Moskva for at vise deres støtte og sympati. Barrikader blev rejst som værn mod overmagtens trusler. Den russiske statsadvokat kaldte Jeltsins handling for det, det var – et statskup.

De efterfølgende dage bekræftede dette. Jeltsin indsatte specialtropper samt OMON – politiets paramilitære urogrupper. Resultatet bombardement og en brændende ruinhob tilbage

af det, der havde været et parlament. Op mod 450 dræbte – det nøjagtige tal er uvist. Moskvas lighthouse var fyldt godt op. Masserestationer fulgte – flere fik efterfølgende bank på politistationen. En aktivist sammenlignede det med KGB i Bresjnev-tiden. Dog med den forskel, at dengang fik han ikke fysiske tæsk. Blandt de dræbte var flere børn og meget unge. Soldaterne mejede dem ned efter forgodtbefindende.

Jeltsin havde med sin brutale magtanvendelse mod sit eget folk opnået, hvad han ville. Den efterfølgende folkeafstemning om en ny forfatning var en formalitet – omend blot 41,6% stemte for den.

I tiden efter kunne Jeltsin konsolidere sin magt. Et forsøg på en rigsretssag anlagt af de russiske kommunister blev ikke til noget. En analytiker vurderede efterfølgende, at præsidenten ville kunne være blevet anklaget for uoverlagt masse mord med en strafferamme på op til 5 år i Rusland. Entydigt var Jeltsins ry i befolkningen dog ikke. Kendt er det – også fra besøg i Vesten – at Jeltsin havde et alkoholproblem – eller som det blev udtrykt mere officielt – han havde en tilbøjelighed til at følge visse russiske nationale svagheder.

I Vesten forguede skiftende regeringer Jeltsin. En mand efter vort hoved – og helt igennem med på den kapitalistiske og nyliberale vogn. Ikke uden grund høstede Jeltsin støtte blandt oligarkerne – de nye millionærer i landet. De var fredede til at udplyndre landet.

Omvendt var det for størstedelen af befolkningen. Jeltsin-årene var en regulær katastrofe. Få har kastet landet ud i større katastrofer end netop Jeltsin: Armod – 40 % af befolkningen hørte til gruppen af fattige med en månedlig indkomst på under 50 § i 1996. Inflation, ekstremt dårlig økonomi, hvor lønninger

jævnligt ikke blev udbetalt til tiden. Korruptionen florerede som aldrig før. Jeltsin indsatte på bedste diktatorvis familien på udvalgte vigtige poster. Den gennemsnitlige levealder faldt fra 1990 til 1995 fra 69,2 til 64,2 år. Først i 2010 nåede den igen næsten op på 90-niveauet med 68,9 år. Til gengæld havde Jeltsin råd til en omfattende restaurering af Kremls gemakker, så de fremstod i al deres pragt og væld.

Bedre blev det ikke af, at Jeltsin indledte to krige mod oprørere i Tjetjenien i henholdsvis 1994 og 1999. Krigen kostede mange russiske soldater livet, men gav samtidig grobund for terrorhandling udført af tjetjenske nationalister – navnlig i Rusland men også i Hviderusland og flere steder i Vesten.

Det var Jeltsin selv, der valgte sin efterfølger – Vladimir Putin – mod at denne lovede, at Jeltsin ikke ville blive retsforfulgt.

Putin arvede et styre, der hverken havde noget med demokrati eller retsstat at gøre. Landet havde udviklet sig til en kombination af autoritær magt og kynisk økonomisk magt.

Meget kan siges om Putin. Men han har formået at genrejse en del af det, Jeltsin havde sat over styr. Eksempelvis blev BNP seksdoblet i Putins første år i chefstolen.

Bogen kan varmt anbefales. Mine få linjer yder ikke bogen den fulde retfærdighed, som den fortjener.

Men læs den – også som eksempel på, hvordan oktoberrevolutionen in memoriam blev gennemkuppet af »vor helt Jeltsin«.

Bag i bogen bl.a. en glimrende tidslinje, litteraturliste samt personregister.

Aksel V. Carlsen: *Ruslands sorte oktober*. Forlaget Solidaritets 2015. 616 sider. Pris 160,- kr.

Arbejderklassen og imperialismen - en rodet affære

Bog anmeldelse af Birgit Unnerup

Det rodede går både på bogen og min anmeldelse. Det sidste vil jeg gerne undskylde for.

Lars Ulrik Thomsen (LUT) udgiver jævnligt små bøger på eget forlag, og jeg sagde på et redaktionsudvalgsmøde ja til at anmelde / omtale denne bog. Ikke af den store lyst, men nu havde jeg i længere tid undgået at læse ting skrevet af LUT, så jeg tænkte, at jeg kunne blive lidt opdateret.

Jeg har det med LUT's skrivelser ligesom med skrivelser fra KPiD eller i *Arbejderen*. Der står mange rigtige ting, men de er så banale og selvindlysende, at de ikke rigtig bidrager med noget. Meget ser tilforladeligt ud, men holder ikke for en nærmere prøvelse. Og fra side til side er der selvfølgeligheder, der er i modstrid med hinanden.

Et væsentligt tema i bogen er forestillingen om, at »sandheden« er derude, og at det er muligt at finde den og betvinge den med det rigtige værktøj – det være sig enhedsarbejde eller folkefront eller de leninske partiprincipper. Og når noget går galt, så er det, fordi nogen (forrædere) svigter disse værktøjer.

Der er også tilbagefald til, at det er de intellektuelles skyld, samtidig at det er vigtigt med uddannelse. Helt mærkeligt og umotiveret får de kulturradikale pludselig en ordentlig omgang som modstykket til marxismen. Alt dette er på den ene side en

tragisk søgen efter besværgelser og ledere, der kan udsige og bruge dem korrekt, og på den anden side en Hollywood-tilgang, hvor der altid er en frelser, som en eller anden vismand – sjældent en vis kvinde – ved besked om. Her skal tingene netop gøres af de rigtige på den rigtige måde.

Desværre er det sådan ude i virkeligheden, at vi ikke er klogere, end vi er. Vi tror på dem, vi tror på. Det står ikke skrevet i panden på folk, om de er de rette. Vi ved derfor ikke, hvem der er de rigtige med det rigtige værktøj og den rigtige måde at bruge det på. Vi er nødt til at tale med hinanden for at finde fornuftige og hensigtsmæssige forståelser og derudfra politiske meninger og handlinger. Først bagefter kan vi se, om det virkede. I stedet leder vi som LUT ofte efter syndebukke. Og det kan da godt hjælpe at føle, hvem vi skal være vrede på, men meget klogere bliver vi ikke.

Der er mange mærkelige modsigelser i bogen. F.eks. får vi på den ene side (bogstavelig talt) tesen om historiens lovmæssighed, mens vi på den anden side får at vide, at »historien driver gæk med os«. På den tredje side står der så, at historiens gang ikke står til at ændre. Her er alt pludselig forudbestemt, og vi er blevet en slags muslimer med skæbnet. Eller kristne, der hævder at Guds veje er uransagelige. I enhver historisk situation er der forskellige mulige udfald, og hvilket af disse mulige udfald, der bliver til virkelighed, er afhængigt af flere ting –

ikke mindst menneskers handlinger. Det er *ikke* givet på forhånd, og det er derfor, vi ikke kan vide med sikkerhed, hvad vi skal gøre og hvornår og hvordan. Og *ingen* kan fortælle os det, fordi det ikke er bestemt på forhånd af nogen højere magt, i hvis tjeneste vi står. Og *ingen* har det fulde overblik. Men vi kan tale om det og lægge vores viden og erfaring og fornemmelser sammen og få et bedre resultat, end når vi arbejder enkeltvis.

Et enkelt (guld)korn fandt jeg undervejs. LUT udkaster den tese, at de folkelige bevægelers magtesløshed i vor tid kommer af, at kommunisterne via anti-kommunismen blev sat ud af spillet, og det er formentlig rigtigt, at det handlingslammende chok, som Sovjetunionens forsvinden udløste hos (vest)europæiske kommunistpartier, har bevirket, at bevægelserne har mistet deres politiske motor. Det er nok så simpelt. Og det bør få os til at besinde os på vigtigheden af vores politiske arbejde. TAK til LUT.

Blandt de politiske fejltagelser eller fejlfortolkninger af historien er bl.a. den, at LUT som så mange af vore klassefjender ser »højredrejningen« som en ny fascisme, hvor det i virkeligheden er de liberale og centrum-venstre, der bekæmper folkene

og er de farlige. Højre og venstre har i den sammenhæng mistet sin betydning. Det er formentlig også derfor, det nu er så populært at tale om rød og blå blok.

Og til sidst er det hele pludselig mediernes skyld. Som om medierne i vores samfund er en objektiv eller blot redelig kilde til politisk oplysning. Det er blot det billede, som medierne i højtidelige stunder ønsker at tegne af sig selv. Medierne er enten pengemaskiner eller propagandaværktøjer for politiske eller kapitalinteresser. Eller begge dele.

Bogen giver et indblik i LUT's tankeverden, som er et rodsammen af forskellige bidder fra kommunisternes teoretiske grundlag og politik gennem tiderne samt historiske begivenheder. Der mangler linje, og der er ikke noget, der peger fremad. På mange måder lidt trist. Til gengæld er den hurtigt læst.

Fra omkring side 20 optræder der så mange tryk- og sprogejll, at det hæmmer læsningen og indimellem forståelsen.

Lars Ulrik Thomsen: *Arbejderklassen og imperialismen* er udkommet den 1. maj i år og koster 125,- kr. + forsendelse. Bogen kan bestilles på larsulrikt@gmail.com

Revolution og kontrarevolution i Rusland

Bog anmeldelse af Terkild Marker

Bogen handler om oktoberrevolutionen og dens følgevirkninger. Den indeholder en kort indledning på 24 sider skrevet af Bertel Nygaard, en lang tekst på 107 sider af den belgiske økonom Ernest Mandel, en kort tekst på 32 sider af trotskisten Paul le Blanc og en lang tekst på 81 sider af vor hjemlige Curt Sørensen. Ernest Mandels tekst er fra 1992. De tre andre er nye. Ernest Mandels tekst og Paul le Blancs tekst er oversatte. De to andre er skrevet på dansk.

Bogen er fremragende. Alle fire tekster er velskrevne og informative. Curt Sørensen er efter min mening den bedste. Jeg vil vurdere Ernest Mandels tekst og Paul le Blancs tekst som i nogen grad at være partsindlæg.

Bogens styrke er dens historiske tilgang. Der er kun få flusker i de fire tekster. Så vidt jeg kan bedømme, er det overvejende den ubehagelige historiske sandhed, de bringer os. Man kan diskutere enkelte af de fire forfatters vurderinger, men næppe de historiske detaljer.

Jeg er lidt overrasket over, hvor afdæmpede holdningerne til Stalin er hos Ernest Mandel og Paul le Blanc. Jeg formoder, at

det er fordi glansbilledet af Stalin allerede er blevet afsløret som netop et glansbillede. De har ikke længere noget at bevise eller i det mindste noget andet at bevise.

En historisk sandhed er, at såvel Stalin som Trotski var brutale mænd. De har begge gjort ting, som de mere blødsødne af os læser om med ubehag; men de er også begge historiske personer, som vi er nødt til at vide noget om for mere fuldstændigt at kunne forstå historien.

Det er ikke glansbilleder vi får. Der er mange ubehagelige detaljer i de fire tekster. Paul le Blancs tekst er den mindst ubehagelige. Den handler om, hvad der er blevet skrevet om den russiske revolution af John Reed, Louise Bryant og mange andre. I sammenligning med de tre andre tekster er det ren sødsuppe.

Alle fire indlæg har en række ubehagelige detaljer med, som vi bør kunne lære noget af. Skønmaling kan være smukt, men praktisk politisk er vi nødt til at forstå historien, som den er, og ikke som vi kunne ønske os, at den var.

1917: Revolution og kontrarevolution i Rusland, Forlaget Solidaritet 2017.

Dræbende og naivt

Bog anmeldelse af Henrik Stamer Hedin

Forlaget Politisk Revy har udgivet en letlæst og underholdende lille bog, *De syv dræbende naive bedrag i økonomisk politik*. Med ordet »naive« forsøger oversætteren, Lissi Nordahn Bredsdorff, at ramme det engelske *innocent*, der betyder »uskyldig«; meningen er, at de politikere, der gør sig skyldige i de »dræbende naive bidrag«, selv tror på, hvad de siger.

De »naive bedrag« handler alle om det, man også kunne kalde offentlig pengeillusion: Man argumenterer i økonomisk politik fortsat, som om penge var guldmønter, der kun kunne skaffes i et eller andet givet omfang. Forfatterens synspunkt er, at dette er et (selv)bedrag, for en stat har til enhver tid adgang til alle de penge, den har brug for. Den behøver ikke engang lade seddelpressen gå, for »penge« er i dag (set fra statens side) ikke andet end tal i et regneark. Når staten opkræver skatter, er det derfor ikke for at få penge til offentligt forbrug eller sociale udgifter, men af helt andre grunde, nemlig for at styre borgernes forbrug – det, der kaldes »indkomspolitik«.

Nogle af de syv »bedrag« vedrører specielle amerikanske forhold, andre kender vi også herhjemme fra. Set fra borgerens synspunkt er det selvfølgelig ligeegyldigt, om skatterne opkræves for at finansiere offentlige udgifter eller for at begrænse borgerens disponible indtægt; men argumentet om, at »der er ikke råd«, bruges uvægerligt – det kender vi jo – til at begrunde sociale og andre nedskæringer. Dette er et bedrag, det er »naivt« (uskyldigt), for politikeren tror selv på det, og det er dræbende, fordi det ødelægger økonomien.

Bogen er langt fra venstreorienteret og slet ikke revolutionær; forfatteren er professionel spekulant, og han skammer sig

ikke engang over det, men fortæller gladeligt om sin karriere i et selvbiografisk kapitel efter gennemgangen af de syv bedrag. Sidst i bogen er der også et kapitel om, hvad politikerne så skal gøre i stedet for naivt og dræbende at bedrage os.

Warren Mosler: De syv dræbende naive bedrag i økonomisk politik, 192 sider, vejl. uds. pris kr. 200,-.

DKP's historie

Kommunisternes historie er vigtig både i DKP og den øvrige bevægelse

Af Peder Pedersen

Ældre mennesker har en tilbøjelighed til at gentage sig selv – fortælle den samme historie eller vittighed to eller flere gange.

Indrømmet: det gør jeg også. Især forsøger jeg at forsvare min ret med Carl Scharnbergs vers:

»Du der husker tilbage udnyt den viden du har.

Det er forspildte dage, du ikke søger et svar.«

Minder

For en marxist er minderne ikke bare at bøje hovedet i respekt for både dem, der betalte den højeste pris i historien, og dem, der fortsatte kampen på trods af nederlag. Erfaringerne skal bruges for al fremtids skyld. De gode minder om DKP og dem vi allierede os med i arbejdslivet, kampen for freden og tæt forbundet hermed: Kampen for Danmarks selvstændighed, EU modstanden. Da partiet igen i begyndelsen af 1970'erne brød igennem, var det netop enhedsarbejdet på arbejdspladserne, kampen for freden og modstanden mod EF(EU) der var drivkraften.

De store folkemøder på Himmelbjerget sidder dybt i erindringen. En glæde vi selvfølgelig deler med andre gode danske. Men som i sangen »Rose skal vi danse,« må vi også konstatere: »der er tårer i dine minder.«

Der er grund til tårer over de mange gode kammerater, der har forladt vor fælles sag. På trods af at vi har bevist, at vi kunne skabe resultater, så har de frasagt sig arv og gæld til »Kommunisternes Kapital.«

Vel, de kammerater kunne jo have deres grunde; men det må være tilladt at fortælle dem, at vi savner dem. Jeg tænker på kammerater, der havde store evner og forstod at samle arbejderne om en fælles sag. Manden der forstod at sætte socialdemokraterne på plads og samtidig evnede at beholde et godt kammeratskab til samme.

Det er sådan man beriger »Kommunisternes kapital.« Når så samme kammerat forlader partiet og finder den behagelige plads blandt socialdemokrater, så er det et stort tab for nævnte kommunisternes kapital. Det er altid godt at se, at slige folk stadig lever. Men politisk så er de så døde, så de fortjener krans og mindeord om, da de var til.

Jeg vil gerne minde om DKPs jubilæumsfest i 1999 med efterfølgende landsmøde dagen efter. Jeg indrømmer at jeg hørte med til dem, der var meget kritisk over for den daværende ledelse med Mogens Høver som talsmand. Men arrangementet var nu altså godt udført med en rigtig god stemning. Der var besøg af udenlandske kammerater. Der var talere fra DKP ML (nu KP), KPID og Enhedslisten.

Mange gode indslag kunne nævnes; men her vil jeg gerne fremhæve Jørgen Petersen, der stadig er KPs formand. Han opfordrede til samling af de tre kommunistiske partier. Det er kun luksusproblemer, der skiller os, sagde han. Talen var næ-

sten lig med det lille hefte, som DKP ML senere udsendte.

Der var også andre fra deres landsledelse, der berigede den opfordring. Betty fra KPID holdt også en god tale, men sagde om enheden, at de tre partier jo havde forskellige opfattelser, og så var det op til folk, hvem de ville støtte.

Jo, glæden var kort og blev hurtigt til tårer. Tænk på de gode ord – og så på hvordan det i genforeningsprocessen blev til, at i bestræbelserne for enhed blev DKP udelukket, og efter en kort tid udelukkede de to partier også hinanden.

Men det var et spring i tiden. For der er al mulig grund til at fremhæve den gode markering af DKP's 80 års fødselsdag. Jubilæumsfesten blev efterfulgt af landsmøde, hvor der også blev valgt ny ledelse.

Var festen en god oplevelse for kammeratskab og optimisme, så var landsmødet modsat så sørgelig. Vel var det et lyspunkt, at de, der ville nedlægge DKP, tabte. Men debatten var præget af en nederlagsstemning. Flere kammerater stod op og hånede DKP og fremhævede Enhedslisten.

På kort tid havde disse kammerater glemt, at det var os, der sammen med andre, eksempelvis SAP og VS, skabte Enhedslisten. En taler fortalte, at han tilhørte en familie, der altid havde været kommunister; men nu var han bare delegeret for at meddele, at han nu meldte sig ud. Problemet for ham var, at han og hans kone havde diskuteret, hvem der skulle være delegeret; men begge meldte sig altså ud.

En anden kammerat remsede alle argumenter op om Enhedslistens værdi og DKPs mangler. Jeg hører med til dem, der altid giver bifald, også når jeg/vi er uenige med en taler. Men på hin »dagen derpå« virkede bifaldet dumt og latterligt. De to nævnte var bare eksempler. Men den dårlige stemning fulgte længe. Kammerater på højeste poster, der havde kæmpet for partiet, hånede nu det samme med spredt bifald. Mange har i de 80 år bekæmpet os sammen med vore allierede verden over. Men vi kunne selv klare antikommunismen inde fra. Ved en anden lejlighed havde Betty Frydensberg sagt, at man må skelne mellem enhed i partiet og enhed i øvrigt i fagligt og fredeligt arbejde. Det har hun ret i; men jeg vil bare tilføje, at forstår man ikke nødvendigheden af enhed i partiet, så forstår man heller ikke nødvendigheden af enheden i det øvrige politiske og folkelige.

Menneskeret og kritik

Jeg mindes en tale i Moskva i 1975, hvor emnet var Stalin og persondyrkelse. Den meget dygtige og sympatiske lærer fortalte om Stalin og opgøret med persondyrkelsen på SUKP's 20. kongres 1956. Hun fremhævede behovet for kollektivitet i beslutningerne: »Havde kollektivet været stærkt nok i Stalins tid, så havde historien husket ham som en god kammerat. Men netop på grund af kollektivets svaghed kunne Stalin begå uhyre forbrydelser.«

Det er ikke min mening her at gennemgå dette foredrag; men lige hefte mig ved hendes ord om de nye muligheder:

»Hvad gør vi nu?« Jo, Centralkomiteen havde udsendt en opfordring til alle distrikter om kritikkens nødvendighed. »Når I giver plads for kritik, kan det godt ske, at der dukker en urimelig kritik op; men det må I tage med, for at understrege

retten til kritik.«

Når vi ser tilbage i historien, kan vi ikke undgå at tage de belastende sider med ud over de gode ting, vi skylder de mange, der kæmpede og betalte den højeste pris for vor frihed. Det er belastende for os, at vi ikke har reageret mod udrensninger og

henrettelser; men endda følte os forpligtige til at fortælle folket; det danske folk for os DKPere Vi må forstå at udrensningerne var nødvendige. Eller som det også blev sagt Vi kan ikke have noget i mod, at de bliver skudt, som vil skyde andre.

Så enkelt er livet ikke. Det burde vi vide. Det bør vi vide.

Fremtiden zoomer ind på os

Af Carsten Rütting Schweitz

Der er ikke mange tilbage, som kan huske anden verdenskrig af egen erfaring.

Men vi kan alle læse bøger og se film om denne tid. Vi ser unge mænd, som råber efter deres mor i skyttegraven, som aldrig nåede at stifte familie, børn som voksede op uden far, kvinder som stod alene tilbage. Store dele af den ældre tyske generation havde svigtet og ofret deres børns fremtid på slagmarken – millioner var blevet myrdet i en meningsløs krig.

Efter krigens slutning lovede man: ALDRIG MERE KRIG.

Af bitter erfaring havde man lært at vold avler vold. Krig er mord og skal straffes som mord. Måske kan krig først stoppes, hvis de, der træffer beslutningen, selv bliver sendt til frontlinien, eller hvis man forbyder våbenproduktion? Hvis man kan holde op med at ryge, så kan man vel også holde op med at skyde.

Igen ser vi billeder, hvor en bombe uheldigvis har ramt civilbefolkningen i et fjerntliggende land. I nogle af disse cockpitter sidder der en dansk pilot. Vi slår over på en anden

kanal med nyheder om klimakatastrofer, om flygtninge der drukner i Middelhavet, med overskrifter som: Aftale på plads; Danmark køber 27 nye kampfly af typen F35 – også kaldet Joint Strike Fighter – til 20 milliarder danske kroner.

Når vores børn og børnebørn en gang zoomer ind på vores generation fra en for os fjern fremtid, hvilke overskrifter vil de så vælge for deres artikler?

»De var de sidste som havde chancen, hvorfor tog de den ikke?«

»De druknede i et hav af informationer, hvorfor forstod ikke tidens tegn?«

»Hvorfor svigtede vores forældre?«

»Hvorfor stoppede de ikke, mens tid var?«

Vi sender vores sønner i krig,

hvor de marcherer over sårede og lig.

Vi ser dem for os som helte.

Vi ser dem måske aldrig mere.

Vi lader os spise af med medaljer i snor.

Jeg fik en af de store

for min søn, der faldt i fjor.

Der afholdes

Landsledelsesmøde

lørdag-søndag 2.-3. september 2017 i København

Mødet er åbent for alle medlemmer af DKP. Tilmelding og nærmere oplysninger hos Gerhard Wehlitz på tlf. 3063 7118, e-post gewe@live.dk, eller Gitte Thomsen, tlf. 98139681, e-post folket@folketsradio.dk

Manuskripter til SKUB

modtages gerne på papir, men helst i digital form – tekster i et tekstbehandlingsformat (Word eller WordPerfect, ikke pdf eller billedfil), billeder i gængse billedformater og i en passende høj opløsning (filstørrelse mindst 100 KB). Tekst og billeder fremsendes som selvstændige filer, ikke integrerede i samme dokument. Begge dele kan mailles til redaktørens e-adresse *hedin@c.dk*.

På forhånd tak.

Red.

NV- BOGCAFE

40 ÅRS JUBILÆUM

*NV Bogcafe, Frederikssundsvej 64
København NV.*

Kom til et ægte rødt jubilæum

Stor buffet med varme og kolde retter,
kaffe og kage kr. 150,-

Asger Sandal Jeppesen spiller og synger
egne sange.

John Astrup Nielsen giver festlig
musikalsk underholdning.

Festtaler og fællessang.

Lotterier og hyggeligt samvær med nye
og gamle bogcafevenner.

Lørdag 9. september 2017 kl. 17.00

Tilmelding senest d. 1.9 til tlf.: 61505362 eller pr. mail:

Laura.Lauritsen000@gmail.com

**Bogcafeen åbner kl. 16. Hvis du blot vil ønske tillykke er du velkommen
til en lille øl**